

Od zgoraj in od leve:

1. Slovesnost prvega svetega obhajila v cerkvi Marije Pomagaj v nedeljo, 4. oktobra.
2. Praznovanje 37. obletnice Slomškovega doma v nedeljo, 22. septembra.
3. Miramarčani med sveto mašo v kapeli Lujanske Marije za 50-letnico prihoda v te kraje.
4. Spominska slovesnost Miramarčanov se je nadaljevala v tamkajšnjem Slovenskem domu.
5. Sveta gora pri Gorici, 20. sept.:
Kronanje nove podobe Svetogorske Kraljice za cerkev sv. Rafaela v Buenos Airesu.
6. Rast XXVII. s škofom dr. Francem Krambergerjem pred grobom A. M. Slomška v mariborski stolnici.
7. Rast XXVII. in študentje iz Kanade in Severne Amerike na Triqlavu.

PRIČAKOVANJE v čuječnosti in zvestobi

LOJZE KUKOVICA

Cerkveno leto 1998 je končano, eno leto več je utonilo v večnost. Cerkev kot mati in vzgojiteljica svojih vernikov izbira v liturgiji za zadnje nedelje v letu mašna berila, ki govorijo o poslednjih rečeh, smrti, koncu sveta in poslednji sodbi. Hoče, da bi bil konec liturgičnega leta za božje ljudstvo tudi simbol iztekanja življenja posameznika in vsega človeštva. V tem času prihajajo kristjanu na misel besede, ki jih je izrekel Kristus proti koncu svojega življenja: „Dvignite glave, kajti vaše odrešenje se približuje“ (Lk 21, 18).

Na eno od zadnjih nedelj liturgičnega leta se pri sveti daritvi bere evangelij o modrih in nespametnih družicah. Z njo je hotel Jezus opozoriti svoje učence vseh časov na večno in nemir vzbujajoče vprašanje: Kam gremo, kaj nas pričakuje? Odgovor daje evangelij z besedami: „Glejte, ženin prihaja, pojdite mu naproti!“

S tem je hotel Kristus povedati, kaj je človekovo življenje v luči večnosti in pričakovanje. Kristjan je človek, ki živi v pričakovanju odločilnega trenutka svojega življenja - dokončnega srečanja z Bogom. Seveda pa ne gre za preprosto čakanje nečesa, kar bo itak prišlo. Tako je čakal na vrnitev svojega gospodarja leni služabnik v evangeliju, kateremu je bil zaupan en talent. Za družice iz evangeljske prilike pa je bilo čakanje zaznamovano z dvojno skrbjo: imeti prižgane svetilke in pričakovati ženina. Kar pomeni, preneseno v naše življenje: čuječnost in zvestobo.

Kristus pogosto govori o teh dveh znakih svojih resničnih učencev. Te primerja „zvestemu služabniku“, kateremu je zaupal v varstvo svojo hišo - služabniku, ki ne spi, ko bi moral bdeti, ki ne krade iz gospodarjeve shrambe in ni krut s svojimi podrejenimi. Nasprotno, ves čas je čuječ in zato pripravljen, da odpre svojemu gospodarju, čim se ta vrne. To isto se zahteva od vseh učencev, kot je rečeno tudi v Razodetju: „Bodi zvest vse do smrti in dal ti bom venec življenja“ (Raz 2, 10).

Kaj pa pomeni biti zvest? Sveti Pavel razlaga to prvim kristjanom z besedami: „Ne naveličajmo se, ko delamo dobra dela; zakaj če se ne utrudimo, bomo ob svojem času želi. Dokler torej še utegnemo, delajmo dobro vsem, še posebej pa bratom v veri“ (Gal 6, 9). Biti zvest pomeni torej vztrajati v delanju dobrega, ne zapustiti bojnega polja, dokler ni izvojevana zmaga, tudi če je čas čakanja daljši, kot smo pa pričakovali, in duhovni boj težji, kot smo pa slutili.

Zvestoba in čuječnost torej! To dvojno zadržanje je še bolj nujno, ker ne vemo ne za dan ne za uro Gospodovega prihoda: „Čujte torej, ker ne veste ne dneva ne ure!“ Niso zanj vedele ne družice iz evangelija ne oskrbnik gospodarjeve hiše in je ne vemo tudi mi ne. Ne vedo zanj toliko, ki konec tedna odpotujejo z avtom na oddih, pa se ne vrnejo več domov, ker so se na poti srečali s smrtjo. Kristjan ve, da je smrt daleč najodločilnejše dejstvo naše eksistence. Smrt je za človeka kot Damoklejev meč, ki visi na nitki nad vsakim od nas.

Kaj pa pomeni čuječnost, o kateri Kristus pogosto govori v evangeliju? Mar to, da noč in dan v strahu mislimo na smrt? Ne, ravno nasprotno. Misel na večnost nas mora priganjati k temu, da polnimo svoje življenje s čim bogatejšo vsebino. Pomeni, da vsak trenutek delamo, kar spoznamo za božjo voljo, mirno in odločno. Sv. Frančišek Asiški, ki je vedel, da mu je smrt prav blizu, je dejal svojim učencem: „Začnimo delati dobro, kajti do sedaj smo naredili le malo tega!“ Te njegove besede zvenijo kot odmev Jezusovih besed: „Hodíte, dokler imate luč, da vas ne objame tema!“ (Jn 12, 35)

Živimo v času, ko ljudje, tudi mnogi kristjani, z vsemi močmi izrivajo misel na poslednje reči v podzavest. Nočejo, da bi jim misel nanje grenila življenje. Pristen Kristusov učenec tega ne dela, temveč s psalmistom pogosto ponavlja besede, ki jih liturgija zadnjih

nedelj cerkvenega leta polaga vernikom na srce: „Gospod, ti si moj Bog, moja duša hrepeni po tebi!“ Vabi nas pa tudi Cerkev, da pogosto obračamo nase besede, ki jih je Pavel naslavljal na prve kristjane: „Nočemo, bratje, da bi vi živeli v nevednosti glede onih, ki so že umrli, da se ne bi predajali žalosti, kot oni, ki nimajo upanja. Kajti mi verujemo, da je Kristus umrl in vstal; enako bo Bog popeljal z Jezusom tiste, ki so umrli z njim... Tolažite se med seboj s temi mislimi!“

Naj dodam še pogovor, ki sta ga med seboj imela dva velika svetnika, Avguštin in Monika, sin in mati, ko sta v pristaniškem mestu Ostiji čakala na ladjo, ki naj bi ju prepeljala v njuno domovino, Afriko. Nekega dne sta govorila o tistem življenju, ki ga še nihče ni okusil in ki si ga nista mogla misliti. Govorila sta o večnem življenju. Ko sta tako govorila, se jima je naenkrat zdelo, kot da jima je svet pred njima izginil. V molku, ki je sledil njunim besedam, sta doživela zamaknjenje, med katerim sta za trenutke okusila sladkost večnega življenja. Ko je zamaknjenje minilo, je Monika rekla sinu Avguštinu: „Ničesar več si ne želim na tem svetu. Želela sem živeti le toliko časa, da bi te videla kristjana. Sedaj, ko mi je Bog to naklonil, že ne vem, kaj naj še tu delam.“ Malo dni pozneje je ta sveta mati težko zbolela. „Tukaj pokopljita svojo mater,“ je dejala obema prisotnima sinovoma. Ko pa je videla, da sta postala žalostna ob misli, da bi jo mrtvo morala pustiti daleč od njene domovine, jima je še dodala: „Za Boga ni nič daleč in nobene nevarnosti ni, da bi on pozabil, na kateri kraj me mora priti iskat ob koncu sveta, da me obudi od mrtvih. Edino, kar vaju prosim, je, da se me spominjata pri oltarju, kjerkoli že bosta.“

To je bila modra žena, katero je Bog našel čuječo in pričakujočo njegovega prihoda. Nič lepšega si človek na tem svetu ne more želeli!

V ČASU PRIPRAVE NA BOŽIČ

ADVENTNI ČAS

Bogoslužno leto začnemo z adventom (adventus=prihod). Prva adventna nedelja je letos 29. novembra. Adventni čas naznanja Kristusov prihod. Kristus je enkrat že prišel na svet ob rojstvu v Betlehemu. Drugič bo prišel v svojem veličastvu ob koncu časov. Prvega prihoda se spominjamo, na drugi prihod pa se pripravljamo. Pripravljamo se tako, da radi odpiramo svoja srca Kristusu, da more vsak čas priti k nam s svojo milostjo, posebno po svetih zakramentih.

Zaradi dvojnega Kristusovega prihoda razlikujemo v adventnem času dva dela. V prvem delu, od prve adventne nedelje do 17. decembra, je bolj v ospredju pričakovanje drugega Kristusovega prihoda, v drugem delu, od 17. do 24. decembra, pa je v bogoslužju bolj naglašena neposredna priprava na praznovanje Gospodovega rojstva. Ta čas nas vabi h goreči molitvi, branju in premišljevanju božje besede.

17. decembra se začne neposredna priprava na praznik Jezusovega rojstva. Ta čas navadno imenujemo božična devetdnevica. Marsikje je navada, da se začne že 16. decembra in da so v tem času posebna bogoslužja: petje psalmov, poslušanje božje besede in molitve.

ADVENTNI VENEC

Primerno je, da imamo v cerkvi in v družinah adventni venec iz živega zelenja in s štirimi svečami. Ves adventni čas bo med nami, da nas bo doma ali v cerkvi opozarjal in vabil k poglobljeni pripravi na božične praznike. Govoril nam bo, da je Bog z nami, da prihaja med nas kot luč, ki preganja temo greha, in prinaša upanje odrešenja. Ni samo okras cerkve ali doma, ampak predvsem znamenje božje ljubezni do nas. Da pa bomo vredni te ljubezni, odprimo svoja srca svetopisemskemu vabilu k spreobrnjenju.

MOLITEV V ADVENTNEM ČASU

Glej, spet je prišel advent v letu tvoje Cerkve, moj Bog. Spet molimo moli-

tve hrepenenja in pričakovanja, spet pojemo pesmi upanja in obljub. Vso stisko in vse hrepenenje ter verno pričakovanje povzemamo v eno samo besedo: Pridi! O, nenavadna molitev! Ti si vendar že prišel in si se naselil med nami, delil si naše življenje z vsemi njegovimi drobnimi radostmi, z njegovo dolgo vsakdanjostjo in z njegovim bridkim koncem. Ali bi te mogli s svojim „Pridi!“ povabiti k čemu, česar še nisi storil? Ali bi ne mogel s svojim prihodom priti še bliže? Tako si se izenačil z nami, da te več ne poznamo v drugih ljudeh, ti vsemogočni Bog, ki si sam sebe imenoval Sin človekov! In vendar molim: Pridi! Ali samo obhajamo advent ali pa je resnično še advent? Ali si res že prišel med nas?

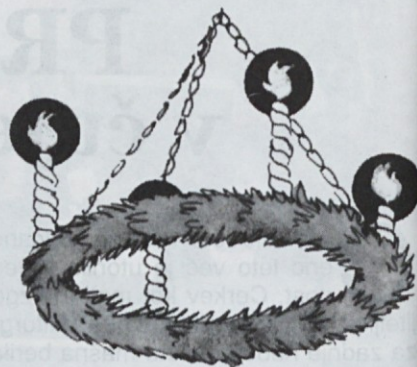
BREZMADEŽNO SPOČETJE DEVICE MARIJE

Praznik brezmadežnega spočetja Device Marije (8. decembra) obhajamo v adventu. To je v času, ko se prenavljamo in pripravljamo na srečanje z Gospodom o božicu. Praznik sam nas spominja, da je bila Marija, zato ker je bila izbrana za mater Odrešeniku, obvarovana izvirnega greha zaradi zasluženja njenega Sina. Bila je odrešena na odličnejši način kot smo mi. Mi smo deležni odrešenja šele po rojstvu pri svetem krstu. Marija pa je bila odrešena in polna milosti že v prvem trenutku svojega bivanja, niti za trenutek ni bila pod oblastjo greha. Brezmadežna je zmagoslavje Kristusove milosti, prvi in najodličnejši sad njegovega odrešenja. Tudi nas je Bog izvolil v Kristusu, da bi bili sveti in brezmadežni pred njim.

BOŽIČNI ČAS

Božični čas se začne na predvečer praznika Gospodovega rojstva in traja do nedelje po prazniku Gospodovega razglasenja, to je vključno do nedelje Jezusovega krsta.

V središču božičnega časa je božič - praznik Gospodovega rojstva. Praznik nas vsako leto znova spominja, da nas Bog tako ljubi, da je dal svojega edino-rojenega Sina, da bi se nihče, kdor vanj veruje, ne pogubil, ampak imel večno

življenje (prim. Jan 3, 17). Druga božja oseba sprejme po Mariji našo človeško naravo in postane pravi človek. Nevidni Bog postane viden, da ga moremo poslušati in posnemati. Bog postane človek zato, da bi mi živeli božje življenje. Praznik Gospodovega rojstva je vedno sodoben, saj je praznik vseh trenutkov našega življenja, ker se more vsak

Brezmadežni v decembru Vladimir Kos

*Kdo drug tam gori v zvezdnatih Nebesih
se bi smejal mi ali me nagnal,
ko bi, ubogi pevec, pel z drevesi
decembra,
prav za mrzov karnival.*

A Ti drugačna si, Marija!

*O Tebi, Vnebovzeti, smem zapeti:
Kako si lepa! Lepša kakor sen!
In vem, da boš hotela tekst imeti,
da Angeli dodajo nov refren*

ob Tvojem prazniku, Marija!

*Prekrasno mora biti Tam:
s telesom*

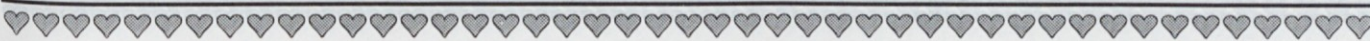
*uživati, kar nudi večni Raj!
Vsaj toliko lahko odstrem zaveso,
da zrem skoz okno vere Tvoj smehljaj!*

ob vriskanju zvonov, Marija!

*Nikdar ne neham Te občudovati,
svetov Kraljica!*

*S krono zvezd v laseh,
Dekle deviških ust in Božja Mati,
z brezmadežno ljubeznijo v očeh.*

Podobna Sinu si, Marija.

čas izvršiti božja zamenjava. Vsak dan, vsak trenutek nam Bog daje Kristusa, mi pa se moramo po Kristusu darovati Bogu.

Božični čas je kratek, a zelo bogat. Praznik Gospodovega rojstva ima osmino, ki se konča s praznikom Marije, svete božje matere. Med osmino je nedelja svete Družine. Drugi zelo pomemben praznik božičnega časa je Gospodovo razglasenje (6. januar). Pri njem gre za razodetje Jezusovega božanstva. Najprej modrim, za tem ob krstu v reki Jordan, nato pa še na svatbi v Kani Galilejski. S praznikom Jezusovega krsta, v nedeljo po Gospodovem razglasenju, se konča praznovanje njegovega skritega življenja in začenja spomin javnega oznanjevanja in navzočnosti božjega kraljestva.

JASLICE

Ne vemo natančno, kdaj so začeli postavljati jaslice po cerkvah in hišah, eno je gotovo, da imajo izvor v božični skrivnosti in da so se nam zdaj tako priljubile, da brez njih ni božiča. So živa predstavitev božične skrivnosti in naš izraz pojmovanja te skrivnosti. Ni čudno, da so jih zaradi njihove ponazorilne moči začeli postavljati tako zgodaj. Nekateri mislijo, da so jih poznali že v 4. stoletju, vsaj v Betlehemu. Frančišek Asiški je 1223 postavil v gozdu pri kraju Greccio v Umbriji za božič žive jaslice.

Podoba Jezusa, Marije in Jožefa nam brez besed pripovedujejo o božji ljubezni do nas, pa tudi o ljubezni, ki vlada v sveti Družini. Pastirji nas s svojo preprostostjo vabijo, naj tudi mi sprejmemo novorojeno Dete in ga iskreno počastimo. Ovce, zelenje in cvetje so

del narave, ki je sprejela Odrešenika in se mu poklonila na svoj način.

Ko se bomo ustavljali ob jaslicah, ob njih molili ali peli ter otrokom razlagali božično skrivnost, ne pozabimo, da je Bog postal človek, da bi mi postali božji.

BOŽIČNI DREVEŠČEK

Postavljati so ga začeli šele proti koncu 18. stoletja. Zanj pravijo, da je poganškega izvora. Spominjal naj bi na poganške obhode, ko so na primer Germani ob zimskem sončnem obratu hodili v čast bogovom skozi gozdove, soteske in brzice, vendar je dobil pri kri-

stjanih popolnoma drug pomen. Božični drevešček je znamenje nadnaravnega življenja, ki ga je napravil Adam, zopet pa pridobil Kristus. Za kristjane je božični drevešček simbol življenja, ki nam ga je pridobil Kristus, ki nas je spravil z Bogom. Lučke na njem pomenijo luč, ki jo je Kristus prinesel na svet, okraski in darovi na njem in ob njem pa so vsakomur prijazno znamenje dobrote, kakršno čutimo posebno ob božiču.

PESEM SVETA NOČ

Nastala je za božič 1818 v Oberndorfu pri Salzburgu. Župnikov pomočnik Josef Mohr je napisal besedilo, učitelj Franc Ksaver Gruber, cerkovnik in organist v Oberndorfu, pa ga je uglasbil. Na sam sveti večer 1818 je Mohr prinesel Gruberju besedilo s prošnjo, naj ga uglasbi za dva solo glasova in zbor ter pripiše še spremljavo za kitaro. Gruber je to takoj naredil in pesem so peli že pri tisti polnočnici. Sčasoma se je razširila po svetu in postala najbolj znana in najbolj priljubljena božična pesem, brez katere si ne moremo predstavljati božiča.

BOŽIČNI BLAGOSLOV DOMA IN DRUŽINE

V mnogih naših krajih je lepa naveda, da na sveti večer pokropimo in s kadihom pokadimo domačo hišo (ali stanovanje) in vse druge prostore, ki so naša last. S tem dejanjem izpovemo, da je Bog stvarnik in vzdrževalec vsega, da morejo tudi gmotne stvari pomagati k človekovemu izpopolnjevanju in služenju Bogu, da bo nastal nov svet po posebnem božjem posegu. Hkrati kličemo božje varstvo v naše vsakdanje življenje in delo. Ponekod pokropijo in pokadijo dom ali hišo na vse tri „svete večere“: božični večer, na večer starega leta in na predvečer Gospodovega razglasenja (Treh kraljev). Med kropjenjem in pokaditvijo prostorov lahko molimo rožni venec, pojemo božične pesmi ali pa opravimo posebno opravilo božje besede. Po opravi božje besede oče pokropi prostore, vsak član družine pa sprejme pokropitev na tistem mestu, kjer se največ zadržuje ali dela. Istočasno opravimo tudi pokaditev. Če še nismo napravili jaslic, jih postavimo zdaj ob sodelovanju vseh. Na koncu lahko zapojemo pesem: Tam stoji pa hlevček ali kako drugo božično pesem.

SVETA DRUŽINA

V nedeljo med božično osmino (le-tos 27. decembra) obhajamo praznik svete Družine: Jezusa, Jožefa in Mari-je. Njihovo krepostno življenje naj bi po-snemale vse družine in živele v ljubez-ni, potrpežljivosti, velikodušnosti, razu-mevanju in odpuščanju. Stanovitna lju-bezen v družini temelji na ljubezni do Boga. Že od prvih časov krščanstva imenujemo družino Cerkev v malem. Kar se dogaja v Cerkvi, naj bi se doga-jalo tudi v družini. Zakrament svetega zakona pritegne družino v Kristusa, v življenjsko in zveličavno ovčestvo z njim. V družini naj bi si vsi, zlasti z mo-litvijo, med seboj pomagali pri uresničevanju njihovega krščanskega poklica.

Nedelja svete Družine je tudi izsel-jenska ali zdomska nedelja. Ob sveti Družini se spominjamo vseh tistih, ki sodijo k naši slovenski in krščanski družini, pa so morali iz različnih vzrokov oditi na tuje. To nedeljo naj bi se z molitvijo bolj povezali z našimi zdomci, ki so daleč po svetu.

BLAGOSLOV OTROK OB BOŽICU

Jezus je prišel na svet kot otrok in njegova posebna naklonjenost je velja-la prav njim. Cerkev, ki sledi svojemu Učeniku, nadaljuje Jezusovo skrb za otroke, zato jih tudi blagoslavlja. Za blagoslov otrok je najprimernejši čas okrog božiča, morda nedelja svete Družine, praznik nedolžnih otrok ali novo leto.

Kdo bo hotel pozabiti Dete?

Vladimir Kos

*Ne vem, morda ne bo snega za Božič,
da s smrečnih vej kristalno zadiši,
vzcveti na šipi v svetlotih roži,
mrmra pod čevlji vrsto litanij.*

*A vendar ves advent že pada, pada
spominov sneg, na grede mestnih
streht;
nekje v meglí me zrejo lica mlada,
ob peči greje se izkušen smeh.*

*Mladosti Božič. Božič od starine.
Da čutimo, kako bo spet nekoč
na Novi zemlji, ki nikdar ne mine
in kjer bo znova srečna Sveta noč.*

*Saj kdo bo hotel pozabiti Dete,
Marijino od Svetega Duhá?
Moža, ki je zemljó v Nebesa vpletel
z ljubeznijo vstajénskega Srcá.*

*Če zdaj v advent me čuješ šepetati:
„O, Božič božje ljubeznivosti!“ -
ne čudi se; morda boš znal dodati...
še zdaj je Eden izmed Treh - kot mi.*

Jezus ima otroke posebno rad. Ko so prihajali k njemu, jih je jemal v naročje in nanje polagal roke. Tako jim je pokazal, da nanje misli in jih varuje. Jezus pričakuje, da bi starši našli dovolj časa za svoje otroke in bi se z njimi radi pogovarjali in igrali. Pričakuje tudi, da bi duhovniki, kateheti in katehistinje imele radi otroke, in potrpežljivo prenašali njihovo razposajenost. Da bi starši in duhovniki pomagali otrokom, da bi rasli v modrosti in kreposti, da bi vedno bolj spoznavali, ljubili in posnemali Jezusa.

Pri blagoslovu jih duhovnik zaznamuje na čelu z znamenjem križa in pri tem govori: „I., Gospod Jezus naj te blagoslovi in varuje!“

Ves svet je znova svet

Vladimir Kos

*Kako je človek v svojem duhu velik!
V trenutku je lahko pri Betlehemu:
s pastirji se pomika v vas vesel,
v votlino griča, k svetim trem ljudem.*

*Od Teh je Eden ljubo Božje Dete:
na topli slami spi, skrbno povito.
Vode kotliček v ogenj je razpet,
za nizkim zidom je osliček skrit.*

*V trenutku se s pastirji v jasli
sklonim
verjemite, da sem božično srečen!
Te jasli so Odršenikov tron,
ljubezen, v slami skrita, kraljev meč*

*S pastirji vrnem se v noči in dneve.
In nosim v sebi Božič, ki ne mine.
Ves svet je znova svet, še stari hlebo
odkar postal je Dete - Božji Sin.*

Sprejmimo luč in življenje!

Praznik Gospodovega rojstva je Cerkev vpeljala v bogoslužje v 4. stoletju. Kristjani se ob njem spominjamo zgodovinskega dogodka skoraj izpred 2000 let, ko se je Bog učlovečil. S svojim rojstvom je dal dostojanstvo vsakemu človeku, saj je sleherni ustvarjen po božji podobi in sličnosti. Ker je Kristus prišel na svet v družini, je božič tudi družinski praznik, praznik medsebojne dobrote, človeške toplote, medsebojnega spoštovanja, bratstva in miru.

Bog ni prišel med nas s silo. Hotel je radovoljnega sprejema in Marija je bila tista žena, v kateri je Bog dokončno uresničil zavezo z nami. Po Jezusu Kristusu Bog v nameri prihaja med nas, postaja naš brat, življenjski sopotnik, vsakomur blizu, v vsem podoben nam razen v grehu. Bog je prišel med nas v podobi otroka. Postal je otrok, da bi bili mi deležni božjega otroštva; Bog se je ponižal, da bi človeka spet povišal; postal je majhen, da bi človek postal velik. Bog ostaja z nami kot Emanuel do konca sveta. Nikoli se nas ne naveliča, kljub temu da so med njim in nami tako nepremostljive razlike. Kar naprej prihaja k nam in ostaja z nami. Za vsakega posebej se zaniমা, vsakemu se pribliжуje z vso pozornostjo, nevsiljivostjo in ljubeznijo, kakor da bi On in jaz bila edina na svetu. Bog se postavlja ob nas na isto raven. Upošteva naše človeške, umske in duhovne zmožnosti ter čaka, da slišimo njegov glas, da mu odpremo vrata svojih src, ga sprejmemo v svoj dom in v svoje življenje.

Marsikdo med nami ima vtis, da je od vseh pozabljen, nepomemben, nepotreben in da se nihče zanj ne zmeni. Božični prazniki nam govorijo, da ni tako. Z nami je Bog, ne le za božič, ampak vsak deloven in prazničen dan. On nam sledi povsod. In če ga sprejmemo kot izkušenega prijatelja in vodnika, kot edinega Odrešenika, bo osamljenost nekoliko manjša, notranje bogastvo pa veliko večje.

Po Kristusu sta prišla na svet luč in življenje, toda mnogi ljudje ju niso sprejeli. Raje so ostali v temi,

vsem, kateri so ga sprejeli, pa je dal pravico, da postanejo božji otroci. Bodimo med tistimi, ki bomo sprejeli Kristusa, ki je luč sveta. Razsvetljeni z božjo besedo in pre-rojeni v zakramentu sprave, nahanjeni s presveto evharistijo, bomo znova ovrednotili svoje življenje, naravnali smer in osrečili svoje bivanje. Če sprejmemo Božjo Besedo, ki je postala človek, v svoje srce, v svoje življenje, v svoje načrte in v svoje ravnanje, potem nam bo tudi letos podarjena sreča božiča.

Ko se bomo pri polnočnici in pri drugih božičnih mašah spominjali drug drugega, se bomo Bogu prisrčno zahvalili za vse milosti in darove, ki smo jih bili deležni v letošnjem letu. Božične vrednote nam morajo biti blizu vse leto, nas duhovno hraniti, dvigati in povezovati. Iz božičnih odrešenjskih skrivnosti dejansko živimo. Iz teh vrednot bomo živeli v pripravi na jubilejno leto 2000.

Vsem rojakom, zlasti še bolnim in ostarelim, vsem Slovencem po svetu voščim v imenu slovenskih škofov za božič in novo leto obilo veselja, medsebojnega spoštovanja, ljubezni, miru, upanja in dobrote.

Metod Pirih
koprski škof

MISLI, SKLEPI, OBLJUBE

Iz zakladnice Slovenskega katoliškega shoda

- Pobujali bomo, da se uveljavi po naših družinah **redna družinska molitev**, ki je po Jezusovem zagotovitvi **poročstvo njegove prisotnosti in tudi močno sredstvo za utrjevanje družinskih vezi**. K molitvi naj spominja **križ in Sveto pismo**, ki naj imata v naših domovih častno mesto. V molitvene namene bomo vključevali tudi **Slovenijo in predvsem njene duhovne potrebe**. (Sklep Č/4)
- Težili bomo za **najpopolnejšo izobrazbo**, zlasti tudi **humanistično**, pa za vsestranskim kulturnim in strokovnim spopolnjevanjem, z željo, da bi kar najbolje **služili slovenskemu narodu in argentinski deželi**. (Sklep D,4)
- **Slovenske ustanove** naj bodo resnične **šole demokratičnega sožitja**, v katerem bo **družba služila življenju in razvoju človekove osebe, poedinec pa bo čutil soodgovornost za uspešnost družbenih prizadevanj**. (Sklep E,3)

Sveta noč

SELMA LAGERLÖF

Obožiču je bilo in vsi so se odpeljali v cerkev, le medve s staro materjo se nisva odpeljali. Zdi se mi, da sva bili v vsej hiši sami. Nisva mogli v cerkev, ker je bila ena izmed naju premлада, druga pa prestara. In obema je bilo prav hudo, da nisva mogli k božičnici in nisva mogli videti božičnih svečk. Ko sva tako sedeli v svoji osamljenosti, je pričela praviti stara mati:

„Nekoč je bil mož, ki je odšel v temno noč, da bi dobil kaj ognja. Šel je od koče do koče in je potrkal na vsaka vrata. 'Ljudje božji, pomagajte mi!' je dejal. 'Moja žena je pravkar porodila dete in zakuriti moram, da se ogrejeta mati in dete.'"

A bilo je globoko v noč in vsi ljudje so spali. Nihče mu ni odgovoril.

Mož je šel vedno dalje. Končno je v daljni dalji zapazil svetel odsev luči. Šel je v to smer in je videl na prostem goreti ogenj. Čreda belih ovac je spala krog njega in star pastir je sedel zraven in je pazil na čredo.

Ko je dospel oni mož, ki je hotel imeti ogenj, do črede, je zapazil tri velike pse, ki so ležali pred pastirjevimi nogami. Zaradi njegovega prihoda so se zbudili vsi trije, so naširoko odprli gobce, kot bi hoteli lajati, a

vendar ni bilo slišati nobenega glasu. Mož je videl, da se jim je naježila dlaka na hrbtu, je videl, da so se v svitu ognja belo bleščali ostri zobje, je tudi videl, da so planili nanj. Začutil je, da ga je eden popadel za nogo, da je drugi hlastnil po njegovi roki in da mu je tretji skočil na goltanec. A čeljusti in zobje, ki so ga z njimi hoteli psi ugrizniti, niso ubogali, in možu se ni nič pripetilo.

Tedaj je hotel dalje, da bi vzela, kar je potreboval. A ovce so tako tesno ležale s hrbtom druga poleg druge, da ni mogel naprej. In mož je šel po hrbtih živali do ognja. In niti ena ovca se ni zganila in se ni prebudila."

Dotlej je stara mati utegnila nemo teno pripovedovati. A nič več se nisem mogla premagovati, da je ne bi prekinila: „Zakaj tega niso storile?" sem vprašala.

„To boš kmalu izvedela," je dejala stara mati in je nadaljevala:

„Ko je bil mož prišel že do ognja, je pastir pogledal. To je bil star mož, nagel, neprijazen in trd do vseh ljudi. Ko je videl, da se bliža tujec, je prijel za dolgo, ošiljeno palico, ki jo je navedno držal v roki, če se je pasla čreda in jo je zalučal v moža. Palica je sfrčala naravnost nanj. A preden ga je mo-

gla zadeti, se ji je izognil in palica je odletela mimo njega na polje."

Zopet sem jo prekinila: „Stara mati, zakaj ni hotel kol zadeti moža?" A stari materi ni bilo mar mojega vprašanja in je nadaljevala povest:

„Tedaj je prišel mož do pastirja in mu je dejal: 'Dragi, pomagaj mi in pusti, da vzamem nekoliko tvojega ognja!' Moja žena je pravkar porodila dete in zakuriti moram, da se ogrejeta mati in dete.'

Pastir bi bil najrajši odbil to prošnjo. Pa se je spomnil, da niso mogli psi ničesar prizadejati temu možu, da ovce niso zbežale pred njim in da ga ni hotela vreči njegova palica. Nekako tesno mu je postalo. Ni se upal odbiti prošnje. 'Vzemi, kolikor potrebuješ,' je dejal možu. Pa je bil ogenj skoraj že popolnoma ugasnil. Ni bilo niti polen niti vej, samo velik kup žerjavice je bil še. A tujec ni imel niti lopate niti vedra, da bi bil mogel ponesti domov rdečežarečih ogorkov. Ko je pastir to videl, je spet dejal: 'Vzemi, kolikor potrebuješ!' In je bil vesel, ker mož ni mogel vzeti s seboj žerjavice. A mož se je sklonil, pobiral z golo roko žareče ogorko in jih zavil v svoj plašč. In ogorki niso osmodili ne rok ne plašča in mož jih je odnesel kakor jabolka in orehe."

V tretje sem prekinila pripovedovalko pravljice: „Stara mati, zakaj niso hoteli ogorki ožgati moža?"

„To boš še izvedela," je dejala stara mati in je pripovedovala dalje:

„Ko je vse to videl pastir, ki je bil tak hudoben in nagel človek, se je začudeno vprašal: 'Kakšna noč je pač to, da psi ne grizejo, se ovce ne bojijo, sulica ne mori in ogenj ne smodi?' Poklical je tujca nazaj in mu dejal: 'Kakšna noč je to, da so vse reči usmiljene s teboj?'

Tedaj je odvrnil mož: 'Ne morem ti povedati, če tega sam ne spoznaš.' In je hotel iti dalje, da bi napravil ogenj in bi ogrel ženo in otroka.

Pastir si je pa mislil, da moža ne bo izpustil izpred oči, preden ne bo izvedel, kaj pomeni vse to. Vstal je in mu je sledil, dokler ni prišel do tja, kjer je bival tujec. Tedaj je videl pastir, da tujec niti koče nima za stanovanje, ampak mu ležita žena in otrok v skalnati votlini, ki je imela le gole, mrzle, kamnite stene. In pastirju se je zazdelo, da bi mogel nedolžni otrok nemara zmrzniti in umreti v

Svetli obrazi otrok

MIRA DOBRAVEC

Jezno je zaloputnil z vrati in odšel. Za njim je ostal le molk, napolnil je vse koticke sobe in se zalezal tudi v njeno srce. Molk. Praznina. Samota. Obup. In predvsem nemočna jeza:

„Tega ne morem več prenašati - in tudi ne bom, dovolj mi je vsega!”

Kar šla bi, pobrala najnujnejše in se nikoli več vrnila!

Grenko se je nasmehnila, saj ni imela kam iti, pa tudi resnejše vezi od ugasle ljubezni so jo priklepale na ta pekel, ki je bil še pred nedavnim dom.

Stopila je v otroško sobo, zdaj je lahko mirno posedela na Nežini postelji, ko tudi otrok ni doma. Zdaj lahko malo počiva v tem zadnjem prijetnem koticu velikega doma, samo še dva prostora sta ostala svetla in nedotaknjena: Nežina in Andrejeva soba sta še dihali otroško nedolžnost in veselje.

Včasih je bila vesela vsa hiša, vse sobe so sijale od vesele ljubeznivosti, bili so lepa družina in bili so srečni.

Zdaj pa se je toliko grdega nagrnalo med njiju, da sta kar sejala okoli sebe slabo voljo, bolečino in jezo. Ne, otroka še nista prizadeta, ne vesta še, kaj se dogaja in njuna otroška varnost je še nedotaknjena in neoskrunjena. Hvala Bogu, vsaj to! Še prekmalu bosta tudi otroka zvedela, kaj se dogaja v

njuni nekoč srečni družini, kako se sesipajo večne sanje in kako ugaslo je ognjišče ljubezni in zaupanja.

Sedela je tam in gledala malo kraljestvo svoje hčerke. O, kako jo je imela rada in kako lepi so bili časi, ko se je to dete spočelo, raslo v njej, se rodilo in raslo v svet. In kako je bil tudi Matej srečen, da je dobil otroka! Ne, res ni nič pokazal, da bi hotel sina; njegova hči je bila najlepše, najpametnejše, najčudovitejše bitje na svetu! Pestoval jo je in kopal, se smejal kot najsrečnejši človek na svetu in vsem ljudem pravil, kako neponovljivo dete je njegova hči. Ja, če pomisli na tiste čase, se še spomni ljubezni, ki je takrat vladala med njima. Rada sta se imela in srečna sta sprejela tudi drugega otroka, ko se je napovedal. In to je bil sin! O, kako srečen je bil Matej, kako je pestoval in kopal svojega sina, kako se je smejal kot najsrečnejši človek na svetu in vsem ljudem pripovedoval, kako čudovitega brata je dobila njegova ljuba hči! Ne, če pomisli na tiste čase, nima Mateju kaj očitati. Dober oče je bil in v svoji očetovski sreči ni ločeval med hčerjo in sinom! Lepa družina so bili, radi so se imeli in še se lahko spomni ljubezni, ki je takrat vladala med njimi.

Le kam se je izgubila, tista ljubezen

in kam je izginila tista sreča utrudljivih dni, ko so gradili dom, divjali in garali, pa vendar zvečer mirni in srečni zaspa-li spleteni v klobčič rok in nog? Kako je Matej pripovedoval pravljice in obenem žgečkal otroka, da se je postelja kar tresla od nezadržanega smeha in brcanja! Potem sta omagana otroka odnesla v njune posteljice in se smehljaje sklanjala nad njiju - oče in mama, objeta nad spečima otrokoma.

Kam je izginilo vse to, kaj se je tujega in sovražnega priplazilo med njiju, da se zdaj vsak pogovor neubrano konča, da si kar naprej prizadevata bolečino in da sta že oba ranjena in do konca utrujena od stalnih preprirov in žalitev?

Stopila je k pisalni mizi in izpod odprte knjige potegnila pisemce. Ne, nikoli ni stikala med hčerinih papirji, zdaj pa ji je pogled kar obstal nad besedilom:

„Pozdravljena!

Na videz sem navadno dekle četrtega razreda. V meni pa je vse zmešano. Dobro se učim, pa vendar imam problem. Oči in mami se kar naprej kregata. Bi mi ti lahko pomagala? Vedno je kakšen neumen vzrok za kreganje. Od kar smo bili na počitnicah (tam sta se kregala dvakrat) in od takrat naj bi nas oči zapustil (to že dolgo obljublja), da ga ne bomo imeli za norca. Mogoče ne boš vsega razumela, saj sem čisto zmešana. Če se ne kregata, se ne pogledata (ne govorita najmanj en teden). Na kratko sem ti opisala vse to. Oprosti za grdo pisavo in zmešanost stavkov.

Lepo pozdravljena, Neža”

Obstala je s hčerinim pismom v roki, kot bi jo oplazila strela, ga vrtela med prsti in iskala naslovnik. Komu je svojo stisko zaupal njen otrok? Čigavo pomoč je iskala? In, ojoj, kako otrok vidi in občuti ozračje v hiši, kako vse ve! Pa je mislila, da sta otroka še premajhna, da bi občutila ohladitev in jezo in napetost, mislila je, da jima lahko kaj prikrije!

Položila je pismo nazaj tako, kot ga je našla, in odšla v sinovo sobo. Fantje so drugačni, tu zanesljivo ne bo našla nobenih pisem, nobenih dnevnikov, nobenih listkov z modrimi mislimi. Pa tudi premajhen je še njun sin, vsaj on morda vendarle ničesar ne čuti!

Stisnilo jo je pri srcu: Če ne čuti, pa še bo, in to kmalu! Tudi on bo trpel in bo „čisto zmešan”, morda bo tudi on pisal komu kakšen krik na pomoč...

Poigrala se je z avtomobilčki na polici nad sinovo posteljo; ves je zakopan v otroštvo tale njun sin, ves še živi

tež votlini. In čeprav je bil trdosrčen človek, ga je ganila ta beda in je pre-mišljeval, kako bi pomagal otroku. Z rame si je odvezal torbo, vzel iz nje mehko, belo ovčjo kožo in jo dal tuje-mu možu, rekoč, naj nanjo položi otroka.

A v trenutku, ko je pokazal, da more biti usmiljen tudi on, so se mu odprle oči: videl je, česar še ni videl nikoli, in je slišal, kar je bilo doslej njegovim ušesom nedostopno. Videl je, da je sredi tesne množice angelov, ki so imeli srebrna krila in ki so ga obkrožali. In vsak angel je imel inštrument s strunami in vsi so vriskali: peli: da je bil rojen to noč Zve-ličar, ki bo ves svet odrešil greha.

Tedaj je razumel, čemu so bile to noč vesele celo vse mrtve reči in niso nikomur mogle škodovati. In ne le okrog pastirja so bili angeli - vsepov-sod jih je zagledal. Sedeli so v skalnati votlini in so sedeli zunaj po gričih in

so letali sem pa tja pod nebom. V velikih množicah so priromali po potih in ko so šli mimo, so se ustavili in se ozrli na dete v votlini.

Vsepovsod je bilo vriskanje in veselje in petje in igranje. In pastir je vse to videl v temni noči, ko bi sicer ne bil mogel razločiti ničesar. Poln veselja, da so se mu oči odprle, je padel na kolena in je hvalil Boga.”

In ko je stara mati prišla do sem, je zavzdihnila in dejala:

„A kar je videl pastir, utegnemo videti tudi mi. Zakaj v oni noči letajo angeli pod nebesom okrog, če jih le moremo spoznati.”

In potem je položila stara mati svo-jo roko na moje teme in je dejala:

„Spominjaj se tega, ker je tako resnično, kakor jaz vidim tebe in ti vidiš mene. Ne sveče in svetilke, tudi ne sonca in lune - edino, kar je potrebno, je le to, da imamo prave oči in more-mo videti božjo krasoto.”

v svetu igrač in pravljič, ona, mati, pa mu skupaj z očetom pripravlja bridek konec tega varnega otroškega sveta.

Kaj naj zdaj stori s tem skrivnim pismom, ko ga niti omeniti ne sme! Kaj naj stori z bolečino ob misli, da se mora njena hči zaupati nekemu drugemu in da je problem, ki teži deklico, ona sama, njena mati?

Kolikokrat je že slišala, da lahko počneš, kar se ti zdi, dokler nimaš otrok, ko pa imaš otroke, postanejo oni najpomembnejši in moraš pozabiti nase. Pha, lahko rečeno! Ko človek niti dihati ne more več, kako naj se reši drugače kot z begom, kako naj v nesreči in obupu misli tudi na druge in ne predvsem nase!

Vzela je plašč, pobrala torbico in oddivjala od doma, kot da ji gori za petami.

+ +

Mesto je bilo polno hitečih ljudi, polno nakupovalcev, ki so se gnetli okoli neštetihi stojnic z nepotrebno kramo; zdaj že ves december povsod

stojijo okrašene smreke in povsod igra božična glasba. Vse to ponarejeno veselje ji je šlo na živce, na živce so ji šle smreke in luči, na živce pobožne in posladkane pesmi in na živce nasmejani obrazi ljudi. Sama prevara, svet pa je mrzel, umazan in ničvreden, sreče nikjer, miru nikjer, ljubezni nikjer! Zatekla se je v najskritejši kotiček majhne kavarnice in si naročila kavo. S smetano in sladkorjem! Gledala je skozi temno steklo čez cesto naravnost na velika vrata stolnice, ki so se stalno odpirala in sprejemala vedno nove obiskovalce, stare in mlade, vsakršne, mnogo obiskovalcev. Tam za vrati se dogaja nekaj drugačnega, nekaj davno znanega, pa že tudi davno pozabljenega, nekaj, kar jo je včasih navdajalo z mirom in srečo. Naslonila je glavo v dlan in se zamislila. Razgrnila je težak prah pozabe, ki je legel na svetlobo v njeni duši in se spomnila.

+ +

Drobno dekletce je z rokavom obrisalo od solz in umazanije prižasti obraz in se stisnilo k mami:

„Te zelo boli?“

„Ne boli, je že dobro!“ je rekla mama, si spet spela lase in hite-la pobirat črepinje po tleh.

„Ata te ne mara!“

„Mara me, kaj pa govoriš! Samo utrujen je in jezen, ker mu v službi ne gre vse prav!“

„Pa nisi ti kriva!“

„Nisem. Saj bo vse dobro, boš videla. Ko se zvečer vrne, bo že pozabil!“

In mama je mirno delala naprej, pripravila večerjo in medtem ko so otroci jedli, postorila v hlevu, pospravila po večerji in rekla: „Molimo!“

Z žeblija je snela velik starinski rožni venec, ugasnila luč in prižgala oljenko v bogkove kotu, pokleknila so okoli mize in jagode rožnega venca so začele drseti med materinimi prsti. Poslušala je ta glas, topel, poln, lep glas, kako ponavlja zdravamarijo za zdravamarijo in niti sledu žalosti ali bolečine ni bilo

NAMENI APOSTOLATA MOLITVE ZA DECEMBER

Splošni: Da bi Duh ubogega in ponižanega Kristusa vzbudil v Cerkvi bolj učinkovito solidarnost s tistimi, ki trpijo ali so porinjeni na rob družbe.

Misijonski: Da bi narodni voditelji in mednarodne organizacije ščitile človekovo življenje in bolj odločno delovale proti nasilju nad otroki.

Slovenski: Da bi adventno praznovanje in praznovanje božiča okrepilo upanje v naših družinah.

v njem. Otroci so odgovarjali, ponavljali svetamarijo za svetamarijo, velikokrat, dokler niso bile prebrane vse jagode na velikem rožnem vencu. In potem so molili za zdravje, za pravo pamet, za božje varstvo, na čast svetemu Antonu in svetemu Blažu, pa še temu in onemu svetniku, za verne duše v vicah, na čast angelov varuhov... Molitev je tiho plapolala s plamenom oljenke in blago božala; ves svet se je ustavil, kadar je mama govorila z Bogom, in vse je bilo prav.

„Za našega ata,“ je rekla mama in začela moliti nov očenaš. „... pridi k nam tvoje kraljestvo, zgodi se tvoja volja...“ je dekletce slišalo moliti mamo in prvič tudi samo s premislekom odgovarjalo: „...in odpusti nam naše dolge, kakor tudi mi odpuščamo svojim dolžnikom...“ Kar naenkrat je razumela in ni potrebovala nobene razlage več.

Po molitvi, ko so mlajši že sladko spali, se je odtihoplazila v veliko posteljo, kjer je mama ležala sama, se stisnila k njej in zašepetala: „Imaš rada ateja? Ne bomo šli proč?“

„Seveda ne bomo šli. Kaj ti pride na misel! Ati je dober človek, vse bo še dobro!“

„Pa te je tepel!“

„Ti nikoli ne narediš nič narobe? Treba je odpustiti, kot je nam odpuščeno. Samo ubogi ljudje smo, ati tudi. Saj se bo poboljšal. Sploh pa je človek poročen do smrti, ne veš tega?“

„Ljudje gredo stran!“

„Jaz ne bom šla, obljubila sem. In Bog mi bo pomagal, pa vam tudi. Bog že ve, zakaj je to dobro.“

Ni razumela, kaj bi moglo biti v tem dobrega, vendar je le zaskrbljeno vprašala:

„Kje je ati zdaj?“

„Prišel bo, ne skrbi! Vse bo še dobro, boš videla. Samo malo moramo

3. julija 1998 sta se poročila v cerkvi Marije Pomagaj v Buenos Airesu MONIKA KATARINA SVETLIN in KAREL PREGELJ. Čestitamo!

počakati, pa bo bolje. Moli za ateja! Moli vsak dan!"

„Saj molim, že dolgo!"

„Potem bo vse dobro, boš videla. Zaspi zdaj, zaspi!" jo je mama nežno božala po zaskrbljeni glavi.

In stisnjena v topli objem dobrih rok in v toplo mehko dobrodejnih besed je utonila v spanec.

++

Dvajset let je že od takrat, pa je vendar še živo občutila tolažbo tistih besed in veselje tistega večera. Veselje, ljubezen, mir in srečo. Upanje. Moč, ki je vela iz mame in ki ji je dajala občutek varnosti in topline. Živo se je spomnila občudovanja in močne želje, da bi tudi sama zmogla tako ljubezen in tako vztrajnost. Da bi, ko bo velika, tudi sama svojim otrokom ponudila varen dom, zavetje, ki se ne more podreti, če le stoji na trdni ljubezni materi. Na trdni veri. Naj bodo zunaj mraz, umazanija in prevara, nesreča in nemir, v takem domu je varno in toplo in svetlo. Le mati ne sme nikoli omagati, nikoli obupati, nikoli kloniti. Saj.

Posrkala je zadnje kapljice mrzle kave in se odpravila. Stopila je čez cesto in počasi odrinila težka bronsta vrata.

++

Neža in Andrej sta postavila še zadnje figurice v jaslice in njuna obraza sta sijala.

Matej je brkljal po lučicah, čudno, tudi letos niso hotele goreti, kot niso hotele nikoli! Ne, letos se ne bo razjezila, zdaj se utrjuje v prijaznosti in spoznala je, da je treba samo začeti, pa se ljubeznivost množi kar sama od sebe.

Težko je bilo začeti tisti večer na začetku decembra, ko se je zadnja vrnila domov, Matej jo je pričakal ozlovoljen in molčeč, otroka pa tiha in negotova. „Kdor čaka, da bo začel jutri, je kot tisti, ki stoji na bregu in čaka, da bo voda odtekla!" si je ponovila staro modrost in se potrudila za prijazen pozdrav. Prijazen, brez očitkov, brez podtonov, brez hladne vljudnosti z goro očitkov za kulisami. In od zdrava je šlo vse laže, prav neverjetno preprosto in lahko. „Kakor v gozd kričiš, tako iz gozda odmevala!" se je spet spomnila znane modrosti. In odločila se je, da bo v gozd pošiljala signale ljubezni in prijateljstva in spominov na tople začetke te skupnosti...

In odmevi so bili od dne do dne toplejši, svetlejši, ljubeznivejši.

„Ti si se pa zadnje čase močno spremenila!" je zašepetal Matej ta večer in toplo mu je odgovorila: „Blagos-

Janez Pavel II. 20 let papež

16. oktobra je preteklo 20 let od izvolitve krakovskega nadškofa Karola Wojtyła za papeža. Če na kratko povzamemo delovanje Janeza Pavla II. v 20. letih vodenja Cerkve, povemo: Dosele je opravil 84 apostolskih potovanj v 119 držav (med njimi od 17. do 19. maja 1996 v Slovenijo), to je 1,1 milijonov kilometrov; 132 obiskov po Italiji in 280 po rimskih župnijah. Objavil je 13 okrožnic. Vsi njegovi govori in drugo napisano in povedano obsega 70.000 strani. Pri 877 splošnih avdiencah v Vatikanu je pozdravil 14 milijonov vernikov. Imenoval je 157 kardinalov, razglasil 805 novih blaženih in 280 svetnikov. Kot prvi papež je obiskal rimsko sinagogo, govoril v evangeličanski cerkvi, povabil predstavnike drugih Cerkva in verskih skupnosti na mirovno srečanje in molitev v Asissi. Presenečal je in še vedno preseneča. Prav za dvajsetletnico papeške službe je objavil okrožnico Vera in razum.

NOVA OKROŽNICA VERA IN RAZUM

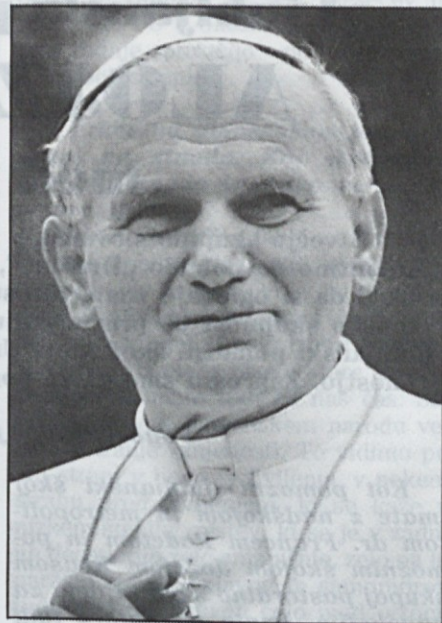
15. oktobra je bila objavljena 13. okrožnica Janeza Pavla II. Obsega 160 strani. Vsebinsko obravnava odnos med vero in človeškim razumom; snov torej, ki nagovarja vse ljudi, kajti v vsakem človeku tli želja po spoznanju resnice in odgovoru na temeljna vprašanja: Kdo sem? Od kod prihajam in kam grem? Zakaj mora človek trpeti, prenašati zlo in, končno, umreti? Kaj je po smrti? Vera in razum sta kot peruti, s katerima se človekov um dviga k zrenju resnice. Tej je namenjena osrednja pozornost okrožnice. Vprašanje resnice je temeljno vprašanje, s katerim

lovljen božič!"

In plačilo za trud je bila ljubezen, ki se je spet zganila v njenem osušenem srcu, in plačilo je bil miren, topel Matejev pogled.

In plačilo se riše tudi na svetlih, mirmih, srečnih obrazih njunih otrok.

Ne, Neža ne bo nikoli več pisarila obupanih pisem, zaradi staršev že ne!

se ljudje srečujemo v vseh časih, v vseh obdobjih življenja in zgodovine človeštva.

Za sedanje razmere v svetu je značilno dvoje dejstev: sodobna kultura teži k skrajni ločitvi med vero in razumom in k izločevanju vprašanja resnice iz kulturnega raziskovanja ter človeške znanosti. Splošni kulturni in filozofski svet danes odklanja misel, da je človeški um sposoben odkriti resnico, zato se ne zanima več za zadnjo in končno resnico bivanja ter svoja spoznavna obzorja omejuje na pozitivne izkustvene znanosti, vero pa potiska v subjektivno, zasebno področje. Pri tem tudi sam razum izgublja svojo vrednost. Posledica tega je zgolj relativistična in pragmatična kultura, v kateri se vse spoznanje pojmuje le kot mnenje ali kot delna, trenutna resnica, pojavljajo se tudi trditve o „več resnicah".

Okrožnica odločno zagovarja prepričanje, da je človekov razum sposoben spoznavati Boga in temeljne resnice, kot so duhovna narava in neumrljivost duše, človekova sposobnost delati dobro in spoštovati naravni moralni zakon, presojati objektivno resnico in uveljavljati človekovo svobodo. Te sposobnosti človekovega razuma so tudi predpostavka za njegovo verovanje v Boga. Potrebna je torej taka filozofija, ki je odprta za temeljna vprašanja človekovega bivanja in stvarnosti, brez predsodkov in omejitev, za resnico o Bogu, človeku in svetu.

Ljubljanski pomožni škof

ALOJZ URAN

med nami

Z večjo skupino slovenskih turistov, ki so prišli na obisk v Argentino na pobudo „Družine“, nekateri, da obiščejo sorodnike, drugi da si ogledajo znamenitosti dežele, hkrati pa spoznajo slovensko skupnost ob praznovanju Slovenskega dne, je prišel tudi ljubljanski pomožni škof Alojz Uran in nas počastil s svojo prisotnostjo. Zaposlili smo ga za pogovor, kar nam je rad ustregel.

Pogovarjal se je Jože Škerbec

Kot pomožni ljubljanski škof imate z nadškofom in metropolitom dr. Francem Rodetom in pomožnim škofom Jožefom Kvasom skupaj pastoralno skrb in delo za nadškofijo. Imate pa najbrž tudi porazdeljeno delo za določena pastoralna področja. Kaj imate posebej vi na skrbi? Po dobrih petih letih škofovske službe bi morda lahko povedali, na katerem področju še posebej radi delujete in na katerem se srečujete s težavami?

nadškofom ordinarijem dr. Rodetom opravljamo pri vodenju škofije in se srečujemo v duhovniškem svetu, v zboru svetovalcev, ki so redni organi za vodenje nadškofije, imam na skrbi prvi arhidiakonat, to je mesto Ljubljana in okolica, ki šteje okrog 400 tisoč ljudi. Tukaj se srečujem z dekanii, prodekani in vsak mesec skupaj pregledamo delo v posameznih dekanijah, probleme, ki se pojavljajo med duhovniki ali pa med verniki, in vedno tudi skupaj pripravljamo tako duhovno misel za dekanijaska srečanja kot tudi pastoralne načrte, s katerimi se potem v posameznih dekanijah srečujemo.

Druga stvar, za katero nosim posebno odgovornost, je pastoralni svet, tako škofijski kot tudi slovenski. Ta pastoralni svet pripravlja vse potrebno za pastoralno življenje in še posebej za tiste poudarke, ki jih škofje na škofovski konferenci sprejemamo. Posebna skrb pa je namenjena tudi katehetskemu delu, saj verjetno vsi bralci DŽ vedo, da so pri nas zelo specifične razmere oziroma situacija, ker nimamo verouka v šolah. Morda je to ena izmed redkih držav v Evropi, kjer Cerkev sploh nima nobene možnosti, da bi neki verski pouk v šoli pripravila in pri njem sodelovala. Zato skušamo vse te

vzgojne prijeme prenesti na katehezo v župniji. Sodelujemo v škofijskem, predvsem pa v slovenskem katehetskem svetu, ki sedaj pripravlja načrt in tudi učbenike za višjo osemletko. Imamo pa v nekem daljnem programu, da bi poskušali osnovnošolski verouk ali katehezo čim bolj oblikovati kot predkatehumenat, ki bi postavil trdne temelje tisti človeški in krščanski drži otroka nekako do 13. leta starosti. Potem bi bila prava kateheza ali katehumenat v času srednje šole nekako do 17.-18. leta, ki bi se zaključil tudi z birmo, s potrditvijo v veri, in potem obdobje, ki se zdi najbolj kritično in najbolj potrebno, tako imenovana mistagoška kateheza, ki pripravlja kristjane na kompletno nalogo v Cerkvi, v družbi, v poklicnem delu, predvsem pa v družin-

skem življenju. In ta mistagoška kateheza naj bi trajala nekako do 25., tudi do 30. leta starosti. Tako da bi imeli res formirane kristjane, kar je za današnji čas in za prihodnost izredno pomembno. Danes je treba, da se za vero odločamo zavestno, svobodno in da jo spoznamo kot vrednoto.

Večkrat slišimo, da se Cerkev na Slovenskem ne poteguje niti kot za verouk v šolah niti kot za izbirni predmet otrok vernih staršev, ampak samo za pouk o verstvih. Edino pač, da se potegujete, da želite ohranjati verouk kot tak v župnijskem občestvu, v okviru župnijskega občestva. Tam pa da bi samo imeli res katoliško oblikovane predavatelje in profesorje na srednješolskih zavodih. Drži to ali ne?

Mi se od vsega začetka prizadevamo, da bi bil verouk kot šolski predmet, ki bi bil obvezna izbirna vsebina. Ne da bi prisilili vse učence k obiskovanju verouku, ampak omogočili vernim staršem, da bi njihovi otroci imeli v šoli tudi verski pouk. Ostali pa bi imeli primerno vzporedno vsebino, seveda ne telovadbo ali kaj drugega, kar bi otroke nujno oddaljevalo. Seveda ta verouk ne bi postavili čisto na koncu vseh predmetov, ko so otroci že utrjeni. To bi bil eden izmed obveznih izbirnih vsebin, ki bi jih izbirali najprej starši, potem kasneje srednješolci, pa tudi otroci oziroma mladi sami. To ne bi bila kateheza v pravem pomenu besede, ker je to v šoli nemogoče, ker so okoliščine drugačne. Za katehezo je potrebna redna bližina cerkve, vzgoja v bogoslužju in pa v diakoniji, v konkretnem življenju. Želeli bi, da bi pri tem predmetu - verski pouk - Cerkev aktivno sodelovala, saj vemo, da je v Sloveniji povprečno večina vernikov katoliške veroizpovedi.

Tukaj uporabljamo tudi veroučne knjige iz Slovenije. Prej smo imeli v naših sobotnih dopolnilnih šolah učbenike, ki jih je nadškof Pogačnik priredil po nemškem katekizmu, zdaj imamo te v srednji šoli, pa skušamo še potem delno dopolnjevati z novim Katekizmom Katoliške cerkve in z bogoslužnim letom. Zdaj imamo nove štiri in predšolskega, za štiri razrede, naslednjih pa ni. Zelo nam je bil všeč katekizem za prvoobhajance v obliki vprašanj in s Kregarjevimi slikami. Tukaj se nam je zelo obneslo. Ampak so nam rekli, da se

baje ne bo več ponatiskoval in da se ga ne dobi več. Enako tudi katekizem za srednjo šolo, da se ne bo več ponatiskoval (o Bogu in našem Odrašeniku, o Cerkv in zakramentih, o zapovedih).

Pripravljajo se novi učbeniki za otroke od 10 do 14 let, kar odgovarja pri vas srednji šoli od 5. razreda naprej, pri nas pa višji osemletki. Ti učbeniki bodo vsebovali zapovedi, zakramente in predvsem bodo utemeljeni na Svetem pismu. Zelo se upošteva biblični vidik. Pri pripravi teh priročnikov upoštevamo priročnike, ki jih imajo Italijani, Avstrijci, Nemci, Francozi. To so v glavnem katehetske šole, ki so dokaj sodobne in odgovarjajo sedanjemu stanju otrok in mladine.

Vi ste predsedovali cerkvenemu odboru krovne komisije za dogovarjanje in iskanje rešitev neresenih vprašanj z državnimi predstavniki. Kaj bi lahko rekli glede tega?

Ta komisija je bila ustanovljena že zelo zgodaj na pobudo nadškofa Alojzija Šuštarja in za to se je zavzemal tudi predsednik tedanje vlade Lojze Peterle, tako da se je ustanovila komisija strokovnjakov s cerkvene in državne strani, ki naj bi uredila ta odprta vprašanja v odnosu med Cerkvijo in državo. Med temi so pomembna področja kot status Cerkve, status duhovnikov in redovnikov, potem vzgoja, izobraževanje in sodelovanje Cerkve v tem procesu za mladi rod, tretje vprašanje je kultura in ohranjanje kulturne dediščine. V Slove-

niji je več kot 80% vse kulturne dediščine sakralne, cerkvene. To so naše cerkve in druge cerkvene ustanove. Poleg tega pa seveda tudi živa kultura, sodelovanje pri oblikovanju kulturnega delovanja Cerkve, vprašanje posebne pastorale v bolnišnicah, v domovih za ostarele, med vojaki, med policijo in drugod. In kar je delalo največ težav v času krovne komisije, vprašanje vrnitve cerkvenega premoženja, tako imenovana denacionalizacija. O vseh teh vprašanjih smo se pogovarjali kar štiri leta, vendar pa pravih rezultatov nismo dosegli. MI - s cerkvene strani - smo prišli tako daleč, da smo pripravili gradivo, ki ga je delno upoštevala tudi državna stran, vendar pa to gradivo ni šlo potem naprej. Željo smo imeli, da bi to najprej ratificiral parlament, potem bi pa šlo v mednarodni dogovor med Vatikanom in slovensko državo, da bi bil ta sporazum res nekaj trdnega, neodvisno od tega, kakšna bo vlada in koliko bo upoštevala določene sklepe. Žal smo na koncu ugotovili, da smo bili pravzaprav izigrani z državne strani, saj nismo bili enakopravni partner v pogovorih, ampak je vseskozi državna stran odločala, ali bo ali ne bo seja in kaj se bo na njih govorilo. Nazadnje se je vse skupaj končalo v nekih zavlačevanjih, ki niso peljala nikamor. Sedaj pa je novi nadškof ustanovil skupino pogajalcev s cerkvene strani, ki so, vsaj upamo, nekako enakopravni partner v dogovarjanju z državo in se srečujejo izmenično, enkrat na pobudo Cerkve, enkrat na pobudo države. Vendar, kadar je država na vrsti, je vedno zamuda.

Sedaj je zamuda že šest mesecev in upam, da bo v oktobru - tako je bilo vsaj zadnje sporočilo - ponoven sestanek obeh strani.

Cerkev na Slovenskem je v pripravi na sinodo. Kaj si Cerkev obeta s sinodo in kako se nanjo pripravlja?

Pobuda je prišla takoj na začetku, ko smo dobili novega nadškofa in metropolita dr. Rodeta. On je dal to pobudo v škofovski konferenci in smo jo tudi radi sprejeli. Geslo Izberi življenje je vzeto iz Svetega pisma Stare zaveze. Je zelo aktualno tudi za naš čas. Saj vemo, da je v slovenskem narodu veliko notranje ranjenosti. To vidimo po eni strani v begu iz življenja, v nekem strahu pred življenjem, ki se kaže v nizkem številu rojstev, ki se je v zadnjih desetletjih zelo zmanjšalo, zelo pa je naraslo število splavov in samomorov tudi med mladimi in celo med otroci. Dalje problem alkoholizma in drog. Vse to tako majhen narod, kot je slovenski, zelo ogroža. In zato si od tega sinodalnega procesa predvsem želimo, da bi dal ponovno energijo temu slovenskemu človeku. Da ne bi bil mlačen, da ne bi bil melanholičen, brez prave volje do življenja, ampak da bi prav iz vere, iz tega duhovnega ozračja dobil nove moči. Zato smo tudi dali poudarek trem področjem življenja kristjanov: oznanjevanju, bogoslužju in služenju, diakoniji.

Zadnje čase je slišati o ustanovitvi novih slovenskih škofij. Ali se

9. oktobra. Škof Alojz Uran somašuje v cerkvi Marije Pomagaj v Slovenski hiši z enajstimi slovenskimi duhovniki od tu in iz Slovenije. - Foto: Marko Vombergar

lahko računa, do kdaj bo do tega prišlo in katere ugodne posledice Cerkev od tega pričakuje?

Pobuda za novo preureditev cerkvene pokrajine v Sloveniji je že kar precej stara. Že prejšnji nuncij Celata je to pobudo iz Rima posredoval, vendar takrat ni bilo pravega odmeva. Nuncij Farhat pa je ponovno postavil vprašanje, kako preurediti to cerkveno pokrajino, da bo kot samostojna škofsvska konferenca nekoliko bolj normalna in kompetentna, da ne bo obstajala samo iz dveh velikih škofij in ene manjše pod vodstvom večjega števila pomožnih škofov. Tudi zakonik cerkvenega prava govori o tem, naj bi bila škofija primerno velika, da jo lahko obvlada en sam ordinarij. Zato je bilo na zadnjem srečanju nadškofa s kardinalom Sodanom, vatikanskim državnim tajnikom, ponovno zastavljeno to vprašanje v tem smislu: uredite vendarle to vprašanje novih škofij, ker ne boste dobili pomožnih škofov, dokler ga ne boste razrešili.

Gre za mesto Kranj, Novo mesto, Novo Gorico, Celje in Mursko Soboto?

Našteli ste vse kraje. Škofovska konferenca je imenovala posebno komisijo, da pripravi gradivo, ki ga bomo posredovali Svetemu sedežu. Gre za dve alternativni ali možnosti: minimalno in maksimalno. V prvem primeru bi bili dve novi škofiji: Celje in Novo mesto. V drugem primeru pa pet: poleg teh dveh še Murska Sobota, Kranj in Nova Gorica. Veliko razlogov je za to, da bi ta cerkvena pokrajina res tako zaživele. Tudi sam kardinal Sodano je pokazal nekatere poudarke zelo jasno. To smo letos obravnavali tudi na sestanku mladih škofov v Rimu, katerega sva se udeležila nadškof Rode in jaz. Razmišljali smo, kaj je bolje: velika škofija z ordinarijem in več pomožnimi škofi ali pa manjša škofija z enim samim ordinarijem, ki vodi tisto cerkveno pokrajino, lokalno Cerkev. In splošno mnenje po vsem svetu je bilo, da je boljša rešitev manjša škofija z enim ordinarijem.

Ali je kaj določenega, kdaj in kje bo sv. oče razglasil božjega služabnika Slomška za blaženega?

Zadnje informacije, ki jih imam, ko sem odhajal od doma, so govorile o tem, naj bi sv. oče prišel prvo ali drugo nedeljo v juniju 1999 za nekaj ur ali za en dan v Maribor in bi tam razglasil škofa Antona Martina Slomška za bla-

ženega. Seveda, če bo to sv. očetu dopuščalo zdravje. Če ne, bomo pa Slovenci od doma in iz drugih dežel množično odšli v Rim. Tako upam.

Med rojake v Argentini ste prišli prvič. Ali ste imeli o naši tukajšnji skupnosti doslej več podatkov ali predstav? Doslej ste se z nami srečali predvsem na pozdravnem večeru v Slovenski hiši in na praznovanju obletnice Našega doma in Slovenskega dne v San Justu ter danes tudi v Slomškovem domu. Te dni pa boste še obiskali rojake v Mar del Plati, Miramaru in Slovenski vasi ter Mendoza ter potem še v Montevideu v Urugvaju. Po svojem značaju imate dar, obdarovanost, da hitro, dobro vzpostavite stik z ljudmi. In ste imeli zato že kar precej srečanj, stikov, verjetno tudi vtisov. Kaj bi, na kratko, lahko dejali o svojih vtisih na srečanjih do sedaj tukaj?

Z rojaki v Argentini sem že kar nekaj časa povezan. Nimam sicer nobenih bližnjih sorodnikov med vami, pač pa sem lahko spremljal tukajšnje življenje iz Rima kot študent v Sloveniku, kamor je prihajala tudi literatura iz Argentine. Z zanimanjem smo spremljali, kar nam je posredoval ta tisk, in slutili, tudi osebno sem tako čutil, da je Slovenija v malem navzoča v Argentini, da se tukaj odvija življenje v svobodnejših okoliščinah kot pa doma v matični domovini. Kot šentviški župnik sem se srečal z Mladinskim pevskim zborom San Justo, ki je prišel v Slovenijo in je prav za božji gostoval v naši šentviški cerkvi. Spominjam se, da jih je zeblo kot mačke. Saj so prišli iz vročega poletja v našo zimo, ki je bila takrat zelo hladna, zoprna. Mi smo tako kurili, da nam je „dol teklo“, njih je pa še vedno zeblo. Srečal sem se tudi z gospodom urednikom Jožetom Škerbcem na duhovnih vajah na Sveti gori, z drugimi duhovniki, v Škofovih zavodih, s prelatom Jožetom Guštinom. Seveda pravo podobo pa dobivam v teh dneh. Značilnost, ki jo odkrivam, je velika odprtost, velika prijaznost. V času, ko smo bili mi še pod komunizmom, vi pa v svobodnem svetu, smo se res srečevali v Sloveniku, vendar je bilo čutiti nekako oviro med nami. Medtem ko sedaj, zgleda, so mnogi predsodki odpadli. Mi vsi se zavedamo, tako mi na vzhodu kot vi na zahodu, da je Slovenija še zelo v vezeh starih struktur, vendar pa imamo vsi skupaj veliko upanje, da se bo to spremenilo. Lahko prav argentinski Slovenci v tej živi skupnosti veliko pripomore-

te k temu, da določene stvari, ki so pri nas malo zamrle, ponovno oživijo. Mislim na kulturno dejavnost, pevsko dejavnost, na to prostovoljno in zastojno delo, ki je pri nas zadnje čase nekoliko zamrlo. Ni več tiste zavzetosti, tistega ognja. Doživetje Slovenskega dne v nedeljo tukaj je bil zame resnično pravi čudež. Prireditelj je bila na tako kvalitetni ravni, od nastopov pevskih zborov in drugih točk kulturnega programa do scenarija, da je res, kar sem že v nedeljo rekel, da v Sloveniji s prostovoljnimi delom česa takega ne bi zmogli in da je za nas to velika vzpodbuda. Zato predlagam, da bi postali ti stiki med Slovenci za Slovenski dan stalni, tudi med takimi, ki nimajo tukaj sorodnikov, da imajo le željo, da se srečajo z Argentino. Naj bi se vzpostavil ta kontakt, da bi vsako leto skupina iz domače dežele prišla sem, rojaki od tu pa v Slovenijo, pa čeprav nimajo tam sorodnikov, da bi spoznali slovenske razmere in se z njimi srečali.

Prav lepa hvala, gospod škof. Veseli smo vašega obiska, tega sproščenega in odprtega srečanja in hvaležni smo tudi za prijazne in spodbudne besede. Upamo, da se bo to, kot vi sami omenjate, nadaljevalo. Slovenski dan je imel za geslo misel iz Kremžarjeve himne, ki je nekako himna Slovencev po svetu: Slovenija, moj dom brez mej, ker nosim te s seboj; kjer sin je tvoj, kjer rod je moj, tam si Slovenija. In kot vi pravite, so vrednote, duhovne vrednote vere, nravnosti, svetosti, plemenitosti za vse ljudi enake, vendar jih dojemamo, doživljamo in izražamo le malo po svoje, v skladu s svojim značajem, v skladu z naravnimi danostmi, kar je treba tudi v verskem oziru upoštevati. Saj duhovniki izkustveno vidimo, kako naši ljudje veliko bolje dojemajo, doživljajo v domači govorici, z domačo molitvijo, z domačo pesmijo, pa tudi v slovenskem verskem občestvu. Upamo in pričakujemo potrebno razumevanje in pomoč s strani Cerkve.

Gotovo. Tudi v prihodnosti se ni treba bati, da ne bi bilo te povezanosti. Razmere so se le spremenile in možnosti večjih stikov so, tudi elektronskih kontaktov, ki nas lahko še bolj povežejo. Mislim pa, da dveh stvari ne smemo nikdar pozabiti: da molimo in da zapojemo.

Hvala lepa!

OBISK ŠKOFA ALOJZA URANA IN ROJAKOV IZ SLOVENIJE

Obisk rojakov iz Slovenije s turistično-romarskim uradom Družine: v petek, 9. oktobra, je prispela v Buenos Aires skupina 170 rojakov na obisk rojakov, ki smo kot begunci prišli v to deželo pred 50. leti, in na ogled nekaterih znamenitosti te dežele; romarje-izletnike sta spremljala ljubljanski pomožni škof mag. Alojz Uran (duhovni vodja) in glavni urednik Družine dr. Janez Gril; nad 60 rojakov se je nastanilo v hotelu, nad sto pa po družinah sorodnikov in prijateljev; prevoz in program sta načrtovala dr. Gril in potovalna agencija Iliriatour S.A.; na letališču so goste pozdravili delegat dušnega pastirstva, predsednik društva

Zedinjena Slovenija in vseh krajevnih domov in drugi rojaki; na dan prihoda je ob 18. uri škof Uran vodil somaševanje v cerkvi Marije Pomagaj; s škofom so somaševali obiskovalci dr. Janez Gril, msgr. Zdravko Reven, Stane Zidar, župnik in dekan v Kranju, in Mirko Žakelj iz Ajdovščine, delegat Jože Škerbec, Toni Burja CM, Janez Cerar CM, Franci Cukjati, dr. Mirko Gogala, prelat Jože Guštin in Dane Vrečar SDB; ljudsko petje je spremljal na orglah organist Jože Omahna; gostje in argentinski rojaki so napolnili cerkev; pred mašo je škofa in goste v imenu Slovenskega dušnega pastirstva pozdravil delegat Škerbec, škof Uran pa je med mašo prijateljsko nagovoril udeležence; pred koncertom v dvorani pa je škofa in goste pozdravil predsednik ZS Marjan Loboda; v soboto so gostje romali v Luján, počastili podobo Marije Pomagaj v kripti bazilike in imeli mašo v baziliki; v San Antonio de Areco so imeli na tipični argentinski kmetiji kosilo z asadom in predstavitev argentinske folklore in spretnosti gavčev na konjih; v nedeljo, 11. oktobra, so se udeležili praznovanja 42. obletnice Našega doma in 43. slo-

venskega dneva; na dan prihoda so si že ogledali nekatere znamenitosti mesta (Plaza San Martín, La Boca, Plaza de Mayo, obelisk, kongresna palača), 12. oktobra pa operno gledališče Colón, Recoleta, mestni park Palermo in se vozili po reki Paraná-Tigre; 13. oktobra so imeli celodnevni izlet v La Plata in si ogledali stolnico in naravoslovni muzej, zvečer pa imeli mašo in srečanje v Slomškovem domu; 14. oktobra so šli z ladjo v urugvajsko prestolnico Montevideo in si ogledali mestne zanimivosti; 15. oktobra so obiskali obalni mesti Mar del Plata in Miramar in imeli srečanje s tamkajšnjimi rojaki; 16. oktobra so si ogledali znameniti križev pot v Tandilu, zvečer pa imeli srečanje v Slovenski vasi; 17. oktobra so obiskali Mendoza, mestni park s Cerro de la Gloria in vinsko klet; v nedeljo, 18. oktobra, je bila maša in skupno kosilo v Slovenskem domu, 19. oktobra se peljali v hribe: Potrerillos, Uspallata, Punta de Vacas, Puente del Inca in Las Cuevas; 20. in 21. oktobra so si ogledali svetovno znamenite slapove Iguazú, 22. se vrnili v Buenos Aires, 23. in 26. oktobra pa se vrnili v domovino.

43. slovenski dan in 42. obletnica Našega doma v nedeljo, 11. oktobra. Škof Uran govori ob koncu prireditve v dvorani Našega doma v San Justu.

Foto: Marko Vombergar

Bodimo vredni svetnikov, ki nam jih Bog pošilja

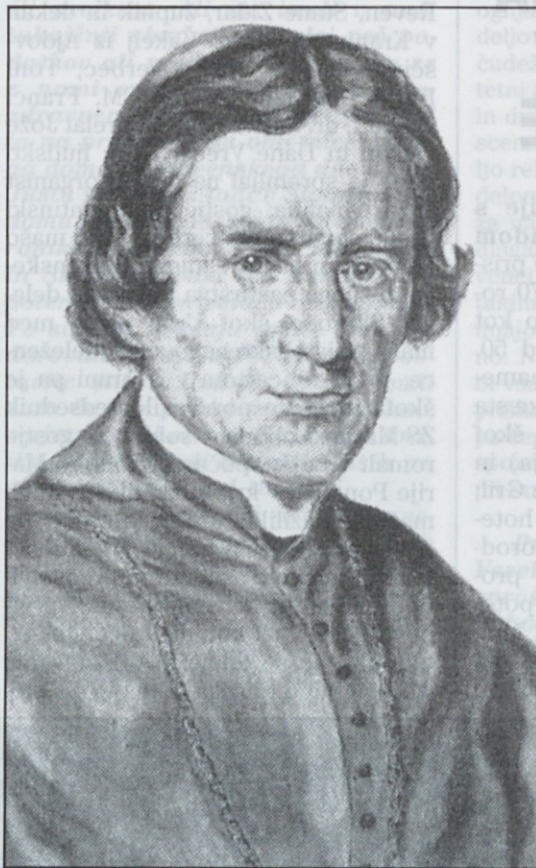
Kot Pavel in Barnaba je tudi Baraga slišal Jezusovo naročilo: **Pojdite in iz vseh narodov naredite moje učence; kršćujte jih v imenu Očeta in Sina in Svetega Duha. Učite jih spolnjevati vse, karkoli sem vam zapovedal. In glejte, jaz sem z vami vse dni do konca sveta.**

Te besede so se zarezale v spomin Cerkve, so oblikovale njeno zavest, jo nenehno gnale novim obzorjem naproti, so prebujale nove misijonske poklice, so bile stalen izziv močnim in plemenitim, da zapustijo vse in gredo oznanjat odrešenje v Jezusu Kristusu.

Eden od njih je bil Friderik Baraga. Bil je sin graščaka, bister in nadarjen za jezike, delaven in trezen, odgovoren in resen. Iz svojega življenja hoče narediti nekaj lepega, plemenitega in koristnega. Pod vodstvom sv. Klemena Hofbauerja spozna, da je svetost tisto edino, kjer se človek povsem uresniči. Tako njegova premočrtnost, jeklena volja, močno hotenje dobijo svoj pravi izraz v besedah: **Le eno je potrebno.** Pod tem geslom se odvija njegovo življenje. Brez malodušnosti in dvomov. Z vztrajnostjo, ki vzbuja občudovanje in nas izziva k posnemanju.

Friderik Baraga ima nekatere Pavlove poteze. Duhovniški-misijonski poklic je imel za največjo milost, ki mu je bila dana. Kot Pavel je neutrudno delal, potoval, nobena ovira ga ni mogla zaržati, ko je šlo za reševanje duš: ne sneg ne led ne viharji na velikih jezerih ne močvirja ne nepregledne planjave, niti nasprotovanja pohlepni trgovcev niti mlačnost Indijancev.

Ob vsem tem pa je stalno deležen notranjega veselja, kot sv. Pavel: **„Poln tolažbe sem in preobilno je moje veselje pri vseh naših nadlogah“** (2 Kor 7, 4). Baraga v vseh svojih pismih govori o notranjem veselju in neizrekljivi tolažbi, ki **„mu jih Bog obilno deli“**. Italijanski misijonar Mazzucchelli je zapisal 1833: **„Baraga sem našel srečnega kot v raju.“** Rebula: **„To je sreča apostola, ki postane blaženost v hipu, ko se mu iz roke zliva krstna voda v čudež nevidnega rojstva.“** Sam pravi: **„Zopet sem doživel misijonsko veselje: pet poganov je prišlo iz gozda in prosilo za kopel prerojenja, ker so prepričani,**

da se brez vere in krsta ne morejo zveličati. O, kako sem vesel in Bogu hvaležen, da sem zapustil deželo, kjer je preobilje duhovnikov, in prišel semkaj. Spreobračanje poganov - to je edini nagib, da sem zapustil svojo domovino in prišel v to pusto deželo. Kakšno neskončno tolažbo in duhovno veselje uživam, kako lep uspeh daje gospod žetve mojemu misijonu!”

Kot pri Pavlu, je bilo pri Baragu vse usmerjeno v apostolsko delo, v reševanje duš, za katere je Božji Sin daroval svoje življenje. Gradi cerkve in šole, potuje, uči in piše, sestavlja slovnice in slovarje. Tak je bil vedno. Že kot kaplan v Šmartinu pri Kranju piše: **„Dela se ne ogibljem. Hočem in moram delati, dokler me Bog ohrani pri zdravju. Ali naj hlapec, ki ga je Bog poklical k žetvi, stoji prekrižanih rok in gleda, kako roparske ptice kradejo in zobajo zrelo zrnje? Ne, to meni ni dano, če bi me tudi imelo stati življenje.“** Svo-

jemu škofu Fenwicku piše 1834: **„Obiskovati moram bolnike, pogosto spovedovati, poučevati nove spreobrnjenca in tiste, ki se žele spreobrniti, sprejemati obiske Indijancev. Vsako nedeljo pridigam petkrat: dvakrat francosko, dvakrat indijansko, enkrat angleško. poleg tega molim brevir, berem, pišem, študiram...“**

Baraga je človek popolne predanosti: ko odhaja v Ameriko, piše iz Dunaja: **„Zdaj se moram popolnoma prepustiti Bogu, vse svoje zaupanje položiti vanj in ne izgubiti poguma.“** Takega duhovnika, kot je Baraga, boli, da se nevera širi tudi po Ameriki. Piše: **„Povsod najdeš veliko število pravih ateistov, ki niti krščeni niso in nimajo nobene vere. Dosti teh nesrečnih ljudi bi bilo lahko pridobiti za Boga in za Cerkve, ko bi bilo tukaj več učiteljev vere.“** O prvem obisku v Manistiku je Baraga zapisal: **„Misel, da na tem samotnem kraju, sredi pragozda, kjer se je še pred kratkim razlegal krik divjakov in kjer so se opravljale zlemu duhu poganske daritve, stoji zdaj siromašen, a svet tempelj živega Boga, v katerem se brezmadežno Jagnje daruje nebeskemu Očetu: ta misel me je zagrabila s tako silo, da sem jokal od notranjega veselja in nisem mogel najti besed, da bi se Bogu zahvalil.“**

Apostol, misijonski škof, poliglot, etnolog, Baraga ostane vendar vedno zvest svojim koreninam. Po prvem obisku v domovini leta 1837 zapiše pred odhodom v Ameriko: **„Zapuščam svojo drago, nepozabno domovino. Domovina mi bo tem ljubša, čim več razlogov bom imel, da jo spoštujem zaradi krščanskega duha, o katerem sem med obiskom dobil tako lepe vtise.“** V svojih knjigah, ki jih v Ameriki piše za Slovence, govori o **„ljubi kranjski deželi“**, o **„preljubih Kranjcih“**, pri katerih je vedno njegovo srce, o **„svojih ljubih Slovincih“**, za katere piše knjige.

Na poti v Ameriko se ustavi v Parizu. V neki cerkvi mašuje in opazi, da so pri njegovi maši samo tri osebe. In komentira: **„O, ti ljuba Ljubljana, kako majhna in neznatna si v pri-**

KRISTUS OSTAJA ZVEST

Zanimiv kontrast: do neke točke se primerja Jezus Kristus z nami; kakor mi do njega tako on do nas. Toda ko pride do nezvestobe, nam Jezus Kristus ne bo sledil: „Če se mu izneverimo, on ostane zvest.“

Jezus ne more biti nezvest, ker je božji. Je Kristus, tisto zadnje in dokončno božje odrešilno dejanje, dokončni izliv božje dobrote in ljubezni in resničnosti, obraz Boga samega, ki ga ne moremo videti, ker se je učlovečil, zadnji in največji božji poslanec, Odrešenik.

Seveda ni kak neosebni simbol Boga, ampak oseba. Njegova osebna ljubezen do nas je odsvit božje ljubezni, njegova osebna zvestoba do nas je zrcalo božje zvestobe. Kristus nam ostane zvest, čeprav bi ga popolnoma zavrgli in pozabili.

Kristus je zvest svoji Cerkvi. Pravega, resničnega Kristusa bomo našli samo v Cerkvi in v njenem nauku. Kristus zunaj Cerkve, zunaj cerkvene oznanila se stalno spreminja, je stalna žrtev želja, načrtov in idealov, ki so trenutno popularni. Kristus zunaj Cerkve je narejen in ponarejen v naših podobah in sličnostih. Marsikdo si domišlja, da bi bil dobri in milostljivi Jezus danes zelo popularen, veliko bolj sprejemljiv, kot je njegova Cerkve. Toda prepričan sem, da bi bil resnični Jezus, ne tisti Jezus, ki si ga želi domišljiva enega ali drugega, da nes prav tako sprejet, kakor je bil pred

2000 leti: popularni ljudje ne umirajo na križu; nobenega znamenja množični, ki so mu včasih sledile. Danes je Kristus, resnični Kristus, prav tako popularen ali nepopularen kot njegova Cerkve.

Kristus ostaja svoji Cerkvi zvest. Do sedaj je pokopala še vse svoje pogrebce. In v tem stoletju je videla vrsto grozljivih pogrebcev s hordami privržencev, ki so bili v svojem prešernem navdušenju prepričani, da bo Cerkve hitro umrla, ko bo soočena s svetlobo resnice človeka, ki je dorasel in postal sam svoj gospod.

Jezus Kristus je zvest vsakemu od nas osebno. Nismo žrtve neizprosni in neizbežnih zgodovinskih in naravnih sil, nismo igrače v plesu velikana. Kristus je z nami, z vsakim od nas, čas ima za vse, pozornost za vsakega. Vstali Kristus se ne utrudi, ne zaspi. Ni mu treba abstraktnih idej in posplošitev; te so potrebne nam, da obvladamo do neke mere sebe in okolje. So naša odlika in obenem priznanje naše nemoči, kajti brez njih bi se izgubili v džungli posameznih dejstev. Kristus se pa ne izgubi v tej džungli, ne potrebuje abstrakcije, kajti pozna vsakega od nas, ljubi vsakega od nas, spremlja vsakega od nas, odrešuje vsakega od nas. Hoče nas imeti s seboj. Ko evangelist Marko opisuje, kako Jezus izbere svojih dvanajst učencev, nam pove, da jih je poklical najprej zato, „da bi bili z njim“. To velja za vsakega naslednjega učenca. Jezus nas kliče, je z nami zato, da bi bili mi z njim.

Jezus Kristus je zvest, ker sebe ne more zatajiti. Res je tudi obrnjen: sebe ne bo zatajil, ker nam je zvest. Tako nam je zvest, tako nas ljubi, da nam ne bo dovolil, da bi se srečavali s plodom lastne domišljije, ki mu dajemo ime Kristusa. Bog vztraja pri dejstvu, da je Bog.

Tako v Stari kot v Novi zavezi najdemo rdečo nit, ki se razpenja od začetka do konca: Sveto pismo in Cerkve za njim se stalno upirata človeški skušnjavi, da bi od Boga in od Kristusa ostalo le še ime, vsebina pa bi se spreminjala; upirata se človeški skušnjavi, da bi Boga in njegovega Kristusa vpregli v svoje vozove in vozičke, skušnjavi, da bi Bog služil nam, ne mi njemu. V Stari zavezi Jeremija ožigosa prepričanje, da je Bog vezan, da mora

ohraniti politično neodvisnost Judovskega kraljestva. V Novi zavezi Peter skuša pregovoriti Kristusa, da ne bi sledil božji volji, ki ga vodi na križ. Peter izpove našo vero v Jezusa, obenem pa je tudi žrtev naše skušnjave, da bi Kristusu preprečili pot na križ in s tem sebe osvobodili trpljenja, ko hodimo za njim. Kristus zahteva, da mu dovolimo biti pravi Kristus.

Mnogi tudi ne marajo Cerkve, ki bi bila nevezana in svobodna oznanjevalka božje resnice in dobrote, ampak želijo, da bi bila repkajoč kužek, ki se dobrika trenutnim modam in družbenim maziljencem.

Toda Kristus ostaja zvest; zato se ne bo zatajil, in ne bo dovolil Cerkvi, da bi ga zatajila.

KARDINAL ALOJZIJ AMBROŽIČ V SLOVENIJI

Kardinal Ambrožič je 4. oktobra v Rimu prevzel v simbolično posest cerkev svetih Marcelina in Petra pri Lateranu. V tednu po prvi oktobrski nedelji se je ustavil pri rojakih v Gorici, 8. oktobra je začel obisk v Sloveniji. Srečal se je z nadškofom Šuštarjem, dijaki Škofijske klasične gimnazije, obiskal Radio Ognjišče, imel pogovor na Televiziji Slovenija in bil pri lazaristih na Taboru. 9. oktobra se je srečal z Lojzetom Peterletom, imel tiskovno konferenco, obiskal slovenski parlament na povabilo dr. Janeza Podobnika, se srečal z lic. Marjanom Schiffrerjem, bil na kosilu pri predsedniku RS Milanu Kučanu, bil v župniji sv. Jakoba v Ljubljani in pri bogoslovcih v ljubljanskem semenišču. V soboto, 10. ok-

merjavi s Parizom, in vendar vidiš vsak dan toliko svojih otrok, ki hite v cerkve, kjer se zahvaljujejo Bogu za prejeto dobroto.”

+ +

Kako močan je zgled svetnikov! Njihov spomin je trajen. Svetijo prihodnjim rodovom. Govorijo še danes. So zgled škofom in duhovnikom. Danes smo zbrani, da proslavimo tega velikega škofa-misijonarja, človeka dveh domovin. Slovenija in Amerika sta upravičeno ponosni nanj. Njegov spomin ostaja živ tako v Evropi kot v Ameriki. Njegov junaški zgled sveti ameriškim in slovenskim rodovom in govori: **Kdor svoje življenje izgubi zaradi Kristusa in njegovega evangelija, ga bo našel.**

Bodimo vredni svetnikov, ki nam jih Bog pošilja!

tobra, je bil na Brezjah in nato prebil dan s svojimi sorodniki. Ko se je maja 1945 družina Ambrožič umaknila pred partizani, so njegov dom in premoženje nacionalizirali in je zdaj v lasti drugih, tako da se nima kam vrniti. Starši so v Kanadi umrli, živijo pa tam še 4 njegovi bratje in 2 sestre. Da bi jim vrnil hišo, ni volje ne pri krajevnih ne pri drugih oblasteh. Zvečer je bil na fari v Medvodah in malo prej pri karmeličankah v karmelu Sora.

V nedeljo, 11. oktobra, je bil v rodni Dobrovi pri Ljubljani. Med mašo je dejal med drugim: „*Vsak izseljenec nese s seboj košček domovine, je-zik, spomine, poznanstva in prijateljstva, domotožje... Ta kos domovine ostane z njim vse življenje, ker pač vsaj do neke mere ostane to, kar je postal po zgodnjih letih svojega otroštva... Sam osebno ne bi znal biti Neslovenec, čeprav že več kot 50 let živim zunaj domovine. Seveda nisem Slovenec prav tako, kot bi bil, ko bi ostal doma; vmes sem postal še kaj drugega, toda Slovenec ostajam, če to hočem ali ne... Naj rečem še nekaj o nas, ki smo šli iz Slovenije leta '45: ideološka, politična, verska emigracija, je precej drugačna od ekonomske... Uradna domovina nas ali ni poznala ali nas je zmerjala z raznimi psovki, katere so vam dobro poznane. Neuradna domovina nas je seveda dobro poznala in mi smo poznali to domovino. Naša oddaljenost nas je pač oropala raznih stvari. Toda oddaljenost nas je tudi rešila marsičesa: nasilne smrti v mnogih primerih, dolgoletnih šikaniranj in zapostavljanj. Nam se ni bilo treba naučiti jezika za zobmi držati. Oddaljenost nas je rešila cele vrste marksističnih mitov in komunističnih krilatic, ki so se ponavljale tako stalno, da se jemljejo kot resnica... Na koncu naj se samo Bogu zahvalim za to, da sem danes lahko z vami in da mi ni treba jezika držati za zobmi...*” Na kosilu je bil gost pri Marijinih sestrah, nato pa se je kratko ustavil pri cerkvi v Gabrjah, kjer so ga prisrčno sprejeli njegovi Gabrci.

Osrednji sprejem in praznovanje ob obisku slovenskega kardinala je bilo v nedeljo popoldne v ljubljanski stolnici, ki je bila praznično okrašena in polna do zadnjega kotička. Slovesnost so povzdignili slavnostna glasba, orkester, orgle, združeni pevski zbor, solistične dele je pel basist Marko Fink, nagovor nadškofa Rodeta, kardinalovo razmišljanje o Cerkvi, praznovanje papeške nedelje, navzočnost nuncija Edmonda Farhata, zahvalna pesem... Za pogostitev gostov na škofiji je poskrbel nadškof Rode. V ponedeljek je kardinal odpoval v Rim. Intervju na TV Slovenija s kardinalom pa je bil po obliki pravo medijsko prirejeno zasliševanje na žaljivi ravni, značilni za nedavno preteklost v Sloveniji.

POZDRAV NADŠKOFA RODETA KARDINALU AMBROŽIČU

Pozdravljeni v starodavni stolnici svetega Nikolaja, prvem svetišču ljubljanske nadškofije in sedežu slovenske metropolije, ki Vas danes z radostjo in ponosom sprejema kot svojega dragega sina in najodličnejšega gosta. Kajti Vi, gospod kardinal, ste sin slovenske Cerkve. V njej so prejeli milost prerodenja iz vode in Svetega Duha nešteti Vaši predniki; v njej so bili poučeni v zveličavnem nauku katoliške vere in so spoznavali Gospodovo voljo; v njenem občestvu so se hranili s presvetim Rešnjim telesom in so bili deležni božjega usmiljenja. V okrilju te cerkve se je oblikovala njihova krščanska zavest, in z njo njihova slovenska istovetnost. Vi sami ste v tej krajevni cerkvi prejeli milost in dostojanstvo božjega otroštva in ste napravili prve korake v smer osebne in zrele vere.

Tragično leto 1945 Vas je iztrgalo iz domače zemlje in Vas je vrglo v širni svet. Okusili ste, kaj pomeni izguba doma in domovine, kaj hudobija in sovraštvo, kaj sramotjenje, beda in pomanjkanje. Vse to Vas ni zlomilo, marveč Vas je kalilo v odpornosti in Vas je usmerjalo v svet duhovnih resničnosti. V novem domovanju onkraj Oceana ste razširili svoja miselna obzorja in se obogatili z angleško kulturo, pozneje pa - zopet na stari celini - še z romansko in germansko.

ODBOR POČITNIŠKEGA DOMA dr. Rudolfa Hanželiča

V odboru Počitniškega doma dr. R. Hanželiča so: predsednik France Rant, prvi podpredsednik arh. Jure Vombergar, 2. podpredsednik Marjan Pograjc, tajnica Rezi Marinšek, namestnica Ivanka Krušič, blagajnik Ivan Makovec, namestnica Mirta Rant Ayerbe, odborniki France Vitrih, Irena Rant Grohar in mons. Jože Škerbec, namestniki Danijel Grohar, Ivan Jerman in Janez Teraš, v nadzornem odboru Franc Lobnik, Nace Grohar in Ivo Urbančič.

Vendar ste ostali Slovenec, saj drugega niste mogli biti. Tako se dogaja vsem, ki imajo zdrave in močne korenine. To ste sijajno izpovedali ob naši osvobodilni vojni leta 1991 v pismu mojemu predhodniku dr. Šuštarju: „*Kako lepo je biti Slovenec v teh dnevih. Prvič v vsej moderni zgodovini je Slovenija kot Slovenija prihajala na prve strani svetovnih dnevnikov in v prve minute televizijskih poročil. Vaš odpor, vaš pogum, vaša pamet in spretnost, vaše gentlemenstvo so nekaj čudovitega. Naj vam s solzami v očeh povem, kako ponosen sem, da sem Slovenec.*”

In sedaj se vračate med nas kot knez, kot kardinal svete rimske Cerkve. Kako skrivnostna so božja pota! Kako čudovita je njegova previdnost, ki tragedije spreminja v blagoslov, trpeče in ponižane pa odeva v škrlat in sijaj. Bratje in sestre! Pri tej sveti daritvi se zahvalimo Bogu za življenjsko pot kardinala Ambrožiča, za njegovo zvestobo in premočrtnost. In slavimo Gospodovo usmiljenje, ki traja od roda do roda.

IZ NAŠE KRONIKE

Šola Josipa Jurčiča je za Slomškovo proslavo šolskih otrok v soboto, 26. septembra, postavila na oder Dvorane škofa Rožmana v Slovenski hiši otroško veseloligro Svetlane Makarovič „Pekarna Mišmaš“, v režiji Metke Slabe in Ani Klemen; prireditve se je začela v cerkvi Marije Pomagaj s sveto mašo za pokojne učitelje in katehete, ki jo je daroval mons. Jože Škerbec in zbranim otrokom na kratko predstavil lik svetniškega škofa Slomška; po maši in zajtrku so zaigrali glavne vloge Luka, Lučka in Boris Hrovat, Andrej Žnidar in Damijan Cuny, miške so predstavili Osvaldo in Lučka Canavese, Tomaž Cuny, Martin, Miriana in Pavel Delbene, Ivan Delič, Marko in Luka García, Štefan in Lizi Jeretina, Tatjana, Tomaž in Andrej Klemen, Marija Korošec, Nika in Maja Kunstelj, Karina Novak, Nevenka Potočnik, Mikaela Resnik, Jožko Šenk, Javier Vázquez in Sandi Žnidar; vaščane Valentin Cuny, Martin Delbene, Ignacij Jeretina, Ani Korošec, Marko Markež, Silvi in Sandi Žnidar; sceno so pripravili Franci Korošec, Pavel Sušnik, Ani Klemen, Jože Šenk, Tone Senovršnik in Jože Novak, glasbo Terezka Žnidar, petje in ples Ani Klemen, obleke Pavla Korošec z Anko Pleško García, Ani Markež in Heleno Žnidar, šepetalki sta bili Marija Slabe in Helena Žnidar; sodelovale so tudi učiteljice Sonja Kolenc, Ani Markež in Ani Resnik.

Fatimska skrivnost

Sestra Lucija je napisala prva dva dela trojne fatimske skrivnosti iz pokorščine do škofa in po nebeškem dopuščanju leta 1941, Cerkev pa ju je v skrbi za zveličanje ljudi posredovala svetu leta 1942. Vsebujeta videnje pekla in napoved druge svetovne vojne ter češčenja Marijinega brezmadežnega Srca:

„Ko je (Gospa) izgovorila te zadnje besede (Žrtvujte se...), je spet razprostrla roke kakor prva dva meseca. Zdelo se je, da je odsev prodril zemljo in videli smo kakor ognjeno morje. Potopljeni v ta ogenj so se hudiči in duše kakor prosojni in črni ali bronasto rjavi ogorki v požaru premetavali v plamenih, ki so obenem z oblaki dima švigali iz njih samih in padali na vse strani, podobno kakor padajo iskre v velikih požarih, brez teže in ravnovesja, med kriki in vzdihom zaradi bolečin in obupa, kar nas je navdalo z grozo in trepetom (Ob tem pogledu sem morala zakričati tisti 'aj', ki pravijo, da so ga slišali). Hudiči so se razločevali po groznih in gnusnih oblikah strašnih in nepoznatih živali, prozornih kakor razžarjeno oglje v žerjavici.”

V tretjem *Spominiu* je Lucija o peklju zapisala: „Naša Gospa nam je pokazala veliko ognjeno morje, za katerega se je zdelo, da je pod zemljo (...). Ta pogled je trajal trenutek in hvala naši dobri nebeški Materi, ki nas je na to prej pripravila z obljubo že ob prvem prikazanju, da nas bo vzela v nebesa. Če ne bi bilo tako, sem prepričana, da bi umrli od strahu in groze.”

Videnje pekla je še posebej prevze-lo Hijacinto. Obrnila se je na Lucijo: „Zakaj naša Gospa pekla ne pokaže grešnikom? Če bi ga videli, ne bi grešili, da ne bi prišli tja.”

Včasih je Lucija zamišljena Hijacinto vprašala, na kaj misli, in deklica je odgovorila: „Na toliko ljudi, ki bodo morali umreti in iti v pekel. Ako bi nehal Boga žaliti, ne bi šli v pekel!”

KLIC MARIJE iz Fatime

ANTON NADRAH

Drugi del skrivnosti zadeva predvsem **napoved druge svetovne vojne in češčenje Marijinega brezmadežnega Srca**. Lucija pripoveduje:

„Kakor bi hoteli prositi pomoči, smo prestrašeni povzdignili pogled k naši Gospe, ki nam je z dobroto in žalostjo rekla:

‘Videli ste pekel, kamor gredo duše ubogih grešnikov. Da jih reši, hoče Bog vpeljati na svetu pobožnost do mojega brezmadežnega Srca. Če bodo storili to, kar vam bom rekla, se bo rešilo mnogo duš in bo mir. Vojne bo konec. Če pa ne bodo nehali žaliti Boga, se bo med vladanjem Pija XI. začela druga, še hujša vojna. Ko boste videli neko noč osvetljeno z neznano lučjo, vedite, da je to veliko znamenje, ki vam ga daje Bog, da bo svet zaradi njegovih hudih pregreh kaznoval z vojno, lakoto ter preganjanji Cerkve in svetega očeta.

Da to preprečim, bom prišla prosit za posvetitev Rusije mojemu brezmadežnemu Srcu in za zadostilno obhajilo na prve sobote. Če bodo spolnili moje prošnje, se bo Rusija spreobrnila in bo mir; če ne, bo širila po svetu svoje zmote ter povzročala vojne in preganjanja Cerkve. Dobri bodo mučeni, sveti oče bo moral veliko trpeti, več narodov bo uničenih. Končno bo moje brezmadežno Srce slavilo veliko zmago. Sveti oče mi bo posvetil Rusijo, ki se bo spreobrnila, in svetu bo dano nekaj časa miru. Na Portugalskem se bo prava vera zmeraj ohranila; idr... Tega nikomur ne pripovedujta. Frančišku seveda lahko povesta.”

„Noč, osvetljena z neznano lučjo”, ki je napovedovala **drugo svetovno vojno**, je bila v noči med 25. in 26. januarjem leta 1938. V Sloveniji smo začeli „neznane luči” videli nekoliko pred 21. uro. Tega znamenja niso v vseh deželah videli na enak način in ob istem času. Pojav je bil viden tudi v Ameriki. Ves severni del neba je bil močno ožarjen, kakor da bi šlo za odsev velikanskega požara. Močni sij je

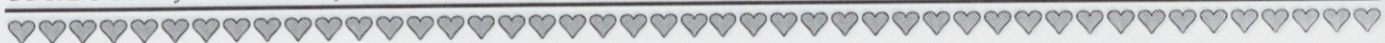
prehajal od temno rdeče do modre barve.

Časopisi so o tem pojavu poročali naslednji dan. Zvezdoslovci so ga imeli za izredni severni ali polarni sij. Sestra Lucija s to razlago ni bila zadovoljna.

Do druge svetovne vojne po Marijini napovedi v Fatimi ne bi prišlo, če bi katoličani prejimali zadostilno obhajilo na prve sobote v mesecu in bi bila Rusija posvečena Marijinemu brezmadežnemu Srcu. Prvi pogoj je bil v času pred drugo svetovno vojno izpolnjen le v majhni meri, drugi pa sploh ne.

Morda se na prvi pogled zdi čudno, da so v nebesih tako „malenkostni”, a je treba gledati celostno. Če bi katoličani v globoki veri in ljubezni prejimali zadostilno obhajilo in bi bila Rusija posvečena Marijinemu brezmadežnemu Srcu, bi se zelo zmanjšala grešnost človeštva. Kristjani bi živeli po evangeliju. Za grehe, ki bi jih bilo manj, bi sproti zadoščevali. Ne bi bila potrebna zdravilna Božja kazen.

Treba je upoštevati še Marijin stavek: „Če pa ne bodo nehali Boga žaliti, se bo med vladanjem Pija XI. začela druga (svetovna vojna), hujša.” Da bi ne prišlo do druge svetovne vojne, bi človeštvo moralo prenehati s hudimi

Janez Pavel II. proglasil EDITH STEIN za svetnico

Pariški nadškof kardinal Jean Verdier (+ 1940), ki so ga vsi ljubili zaradi njegove srčne dobrote, je zapisal: „Vse, kar je velikega, lepega in svetega, mora biti odkupljeno z žrtvijo, z bolečino, večkrat celo s smrtjo. Preveč pozabljamo, da je žrtev veliki, da, največji zakon življenja. Duše, ki je ta zakon doumela, ne potrebuje nobena stvar. Močnejša je od vsake preskušnje.”

Med take velike duše spada nemška znanstvenica, univerzitetna profesorica Edith Stein, ki je postala katoličanka v svojem tridesetem letu in je zaradi svojega judovskega rodu končala svoje življenje kot pravna žrtev v krematoriju nacističnega taborišča Auschwitz. Njeno zadnje znanstveno delo je globoka študija o velikanu duhovnega življenja sv. Janezu od Kriza. Pomenljiv je že sam naslov knjige - Poslanstvo križa. V njej je znanstvenica, tedaj že članica strogega karmeličanskega reda, izrazila svojo slutnjo, da tudi njo pred koncem življenjske poti čaka velika ura očiščenja. Iz taborišča smrti je svojim redovnim soses-

tram pisala: „Spoznanje križa si moremo pridobiti le, če težo križa temeljito čutimo.” Nekdo, ki jo je videl tik pred zadnjo postajo njenega življenja, je o njej povedal, da je bila v svojem trpljenju mirna in vdana, podobna največji Ženi in Mučenici - Božji Materi Mariji, ko je stala pod križem svojega Sina na Kalvariji.

Njeno rojstno mesto je Wrocław na Poljskem, ki pa je tedaj pripadalo Nemčiji in se je imenovalo Breslau. Rodila se je 12. oktobra 1891 kot najmlajša od sedmih otrok. Njen rojstni dan je bil ravno na veliki spravi dan, ki je judovski praznik, in njena mati, globokoverna Judinja, je v tem videla znamenje, ki napoveduje srečo za njenega otroka. Oče, lesni trgovec, je umrl, ko je imela Edith komaj dve leti. Mlada vdova pa je bila že od prej tako seznanjena s trgovskimi posli, da je trgovina tekla nemoteno dalje. Bila je zares „močna žena”, kakršno povečuje Sveto pismo. Kasneje se je Edith svoje matere spominjala: „Mi otroci smo gledali v materi tak vzor, da smo natanko vedeli: vse, kar je mati imenovala greh, je grdo in

človeka nevredno.” Edith je bila materina ljubljanka. Bila je pač najmlajša v družini, a tudi izredno ljubeč in živahen otrok. Mati je poskrbela, da so bili vsi njeni otroci deležni primerne izobrazbe. Edith je šla v osnovno šolo že s šestim letom in ves čas šolanja je bila vedno med najboljšimi. „Bila je zelo marljiva, vendar ne častihlepna stremuhinja. Že takrat je bila zelo skromna, kar sicer ni značilna lastnost Judov,” se spominja ena njenih sošolk. Poleg šole so jo zanimale tudi druge stvari. Bila je zelo družabna. Leta 1911

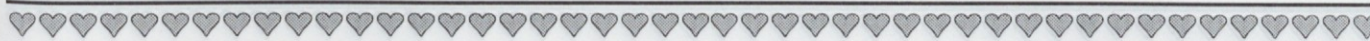
žalitvami Boga, kar pa se ni zgodilo.

Kjer je v besedilu „idr...”, je bil razodet tretji del skrivnosti, ki mu običajno rečemo **tretja fatimska skrivnost**. Sestra Lucija je proti koncu leta 1943 po naročilu škofa Jožefa napisala tudi ta del skrivnosti. Škof je ni prebral. Leta 1957 jo je po naročilu iz Rima poslal papežu. Papež bi tretjo fatimsko skrivnost smel objaviti leta 1960.

Vendar niti papež Janez XXIII., ki je tedaj vodil Petrovo ladjo in je pismo prebral, niti njegovi nasledniki niso imeli za primerno, da bi ga objavili. Ostalo je v tajnem arhivu v Vatikanu. Ugibanja o vsebini skrivnosti gredo v dve smeri: napoved velikega odpada človeštva od Boga, napoved velike katastrofe kot Božje kazni.

30. avgusta 1998 je bila krščena v sanjuški stolnici NADJA MARIJA PETKOVŠEK, hči Francija in Magde roj. Zupanc. - Botra: Marija Zupanc Urbančič in Jože Tomažević. - Krstitelj: Anton Bidovec.

se je vpisala na univerzo v domačem mestu in z visoko šolo je bila tesno povezana. Študirala je nemščino, zgodovino in filozofijo. Osvojila jo je prav filozofija in posvetila se je izključno njej. Preselila se je v Göttingen, kjer je predaval znameniti filozof Edmund Husserl, utemeljitelj tako imenovane fenomenološke šole. Tu je našla samo sebe. Kmalu je bilo splošno znano, da je Edith Stein najboljša in tudi najbolj nadarjena Husserlova učenka. Pri njem je doktorirala in postala je njegova asistentka (pomočnica).

V krogu Husserlovih učencev je spoznala mnoge kristjane - protestante in katoličane -, ki so nanjo napravili odlični vtis in ji dajali misliti. V Freiburgu, kamor se je preselila za svojim profesorjem, se je spoprijateljila z zakoncem Reinach. Žena, ki je bila katoličanka-spreobrnjenka, je izgubila moža v prvi svetovni vojni. Izredno je ostrmela, ko je vdova stopila pred njo, sicer vsa prizadeta od globokega trpljenja, a obenem prav zaradi njega vse prežarjena. „*To je bilo moje prvo srečanje s križem,*“ je zapisala kasneje Edith. „*A tudi z njegovo Božjo močjo, ki jo deli tistim, kateri ga vdano nosijo. Prvič sem pred seboj otipljivo videla Cerkev, rojeno iz Jezusovega odrešilnega trpljenja, v njeni zmagi nad križem in želom smrti. V trenutku se je moja nevesta zrušila v prah. Judovstvo je zbledelo in pred menoj je zasijal Kristus. Kristus v skrivnosti križa!*“ Mirno je naprej znanstveno delala, obenem pa ves čas iskala resnico zase, za svoje življenje. „*Moje iskanje resnice je bila ena sama molitev.*“

Jeseni leta 1921 je Edith prejela milost, ki jo je pripeljala v katoliško Cerkev. Šla je na počitnice k zakoncu Conrad-Martius, ki sta bila Husserlova učenca in zgledna katoličana. Pomagala jima je obirati sadje, hodili so na sprehode, med katerimi so se pogovarjali o marsičem. Nekega dne je Edith ostala sama v hiši in zakonca sta ji dala na razpolago svojo knjižnico.

„*Kar na slepo sem zgrabila zajetno knjigo,*“ pripoveduje Edith, „*in jo vzela iz omare. Bilo je življenje svete Terezije Avilske, kakor ga je napisala sama* (knjigo imamo tudi v slovenskem prevodu). *Začela sem jo brati. Takoj me je pritegnila. Prebrala sem jo v eni sapi. Ko sem knjigo zaprla, sem si dejala: 'To je resnica'*“. Naslednjo jutro je

Naša ljubezen do bližnjega je merilo naše ljubezni do Boga. (Edith Stein)

šla v mesto ter si kupila mašno knjigo in katekizem. Oboje je študirala. Tako dolgo, da si je vsebino povsem osvojila. Potem je šla v katoliško cerkev k maši. „*Vse mi je bilo domače. Razumela sem tudi najdrobnejše obrede, ker sem se na vse s študijem pripravila.*“ Po maši se je približala duhovniku, ki jo je prevzel s svojo možato pobožnostjo, in ga brez ovinkov prosila, naj jo krsti. On pa ji je odgovoril, da se mora na ta korak pripraviti, se v katoliškem nauku poučiti. „*Izprašajte me!*“ mu je dejala in izkazalo se je, da Edith katoliški nauk temeljito pozna; duhovnik je obljubil, da jo bo za Novo leto 1922 krstil.

Silvestrsko noč, noč pred svojim krstom, je Edith prečela v molitvi. Njena krstna botra sta bila zakonca Conrad-Martius. Za krstno ime si je izbrala ime Terezija - po svetnici, ki jo je pripeljala med krščene božje otroke. Ta svetnica, velika obnoviteljica karmeličanskega reda, jo bo klicala še naprej: na visoko goro popolnosti, v samostan. Na svoj krstni dan je Edith prejela tudi prvo sveto obhajilo; obha-

jilo bo poslej njena redna duhovna hrana. Njen korak je hudo prizadel ljubljeno mater. Mati je hčerki prigo-varjala, naj se vrne v judovstvo, nazaj v „vero očetov“, hkrati pa je občudovala njeno pobožnost. „*Take molitve kot pri Edith še nisem videla,*“ je priznala.

Po prestopu v katoliško Cerkev je Edith postala profesorica na dekliški šoli. Bila je odlična profesorica in še odličnejša vzgojiteljica. „*Vsak dan smo jo videli klečati pri maši v kapeli,*“ se spominjajo njene učenke. „*Tedaj smo zaslutile, kaj pomeni vskladiti vero in življenje. Za nas, v naših letih kritičnega presojanja, je bila že njena drža zgled...*“

Imela je številna predavanja o vlogi ženske v družbi in v Cerkvi, prevajala je dela sv. Tomaža Akvinskega in bila več let docentka na univerzi v Münstru.

12. oktobra 1933, na svoj dvainštrideseti rojstni dan, se je poslovila od matere in odšla v karmeličanski samostan v Köln. Od tam se je pred nacisti umaknila v Echt na Nizozemskem. 2. avgusta 1942 so jo nacisti skupaj s sestro Rozo, tudi karmeličanko, odpeljali v zloglasno koncentracijsko taborišče Auschwitz (Oswiecim) na Poljskem in 9. avgusta sta obe izginile v pepelu krematorija.

Silvester Čuk

26. julija 1998 je bila krščena JANA URBANČIČ, hči Jurija in Marije roj. Zupanc. - Botra: Monika Zupanc in Evgen Urbančič. - Krščen je bil tudi MATEJ URBANČIČ, sin Evgena in Alenke, roj. Zupanc. - Botra: Pavlinka Zupanc in Aleksander Poglajen. - Oba je krstil dušni pastir Anton Bidovec.

„VZVIŠENA IZRAELOVA HČI IN ZVESTA HČI CERKVE”

Razglasitev s. Terezije Benedikte od Križa, bolj znane pod imenom Edith Stein, v nedeljo, 11. oktobra, pri slovesni maši na Trgu sv. Petra v Rimu za svetnico je bila velik dogodek za katoliško Cerkev, za papeža Janeza Pavla II. in za nadaljnje razvijanje dobrih odnosov med Svetim sedežem in Izraelom kot državo ter judovstvom kot vero. To dejanje je potrjevalo vzor in smer človekovega iskanja popolne resnice, poti k svetosti in, končno, Boga samega. Filozofinja Edith Stein je bila namreč spreobrnjenka iz judovstva v krščanstvo in je prva svetnica judovskega rodu.

Na to je posebej opozoril papež v govoru pri slovesni maši, v katerem je prikazal življenjsko pot ter pričevanje nove svetnice: „V sv. Tereziji Benedikti od Križa vidimo vzor, v katerem lahko črpamo navdih, ter zavetnico, h kateri se lahko obračamo. Zahvalimo se Bogu za ta dar. Nova svetnica naj bo za nas vzor v naši zavzetosti pri služenju svobodi in v našem iskanju resnice. Njeno pričevanje naj vedno bolj utru-

je most vzajemnega razumevanja med judi in kristjani.”

Kot ob njeni razglasitvi za blaženo 1. maja 1987 v Kölnu, je papež Edith Stein tudi tokrat imenoval „vzvišena Izraelova hči in zvesta hči Cerkve.”

Opozoril je predvsem na njeno prizadevanje za sveto življenje ter junaško pričevanje za vero: „Ker je bila Judinja, so Edith Stein skupaj z nje-no sestro Rozo in številnimi drugimi nizozemskimi Judi odpeljali v koncentracijsko taborišče Auschwitz, kjer je umrla v plinski celici. Danes se z globokim spoštovanjem spominjamo vseh teh ljudi.”

Ob vsem, kar so prestali, je Janez Pavel II. roteče pozval: „Ko bomo odslaj obhajali spomin te nove svetnice, bomo iz leta v leto obujali spomin na šoo, na tisti peklenski načrt uničenja judovskega naroda, zaradi katerega so izgubili življenje milijoni naših judovskih bratov in sestra. Gospod naj obrne svoje obličje k njim in jim podeli mir. Iz ljubezni do Boga in do človeka še enkrat povzdigujem svoj užaloščen glas: naj se nikoli več nikjer ne ponovi takšna kriminalna pobuda proti nobeni etnični skupini, proti nobenemu narodu ali rodu! S tem glasnim pozivom nagovarjam vse ljudi dobre volje, vse tiste, ki verujejo v večnega in pravičnega Boga, vse tiste, ki se

čutijo združene v Kristusu, učlovečeni božji Besedi. Vsi moramo biti solidarni med seboj, ko gre za človekovo dostojanstvo, kajti človeška družina je ena sama. Tako je vztrajno poudarjala tudi nova svetnica: 'Naša ljubezen do bližnjega je merilo naše ljubezni do Boga. Za kristjane, in ne samo zanje, nihče ni tujec. Kristusova ljubezen ne pozna meja.'”

Tudi ljubezen Edith Stein je ni poznala, do svojega popolnega izničenja in podaritve Bogu.

PRIZNANO SVETNIŠTVO VSE BLIŽJE!

Ugodne novice iz Rima in sveta o naših svetniških kandidatih

Papež Janez Pavel II. je med svojim obiskom v Sloveniji med drugim močno poudaril pomen svetosti v krščanskem življenju. „Svetost je sila, ki spreminja svet,” je dejal. Nedvomno je tudi v našem slovenskem narodu nešteto svetih mož in žena. Pričevanje njihovega krščanskega življenja ostaja neminljiv zgled vere, upanja in ljubezni. Med njimi so izjemne osebe, za katere upamo, da bo Cerkev uradno priznala njihovo svetost.

Prvi med njimi je škof Anton Martin Slomšek. Postopek za razglasitev za blaženega je, kakor vemo, končan. Zdaj čakamo, da v Rimu določijo datum in kraj njegove beatifikacije.

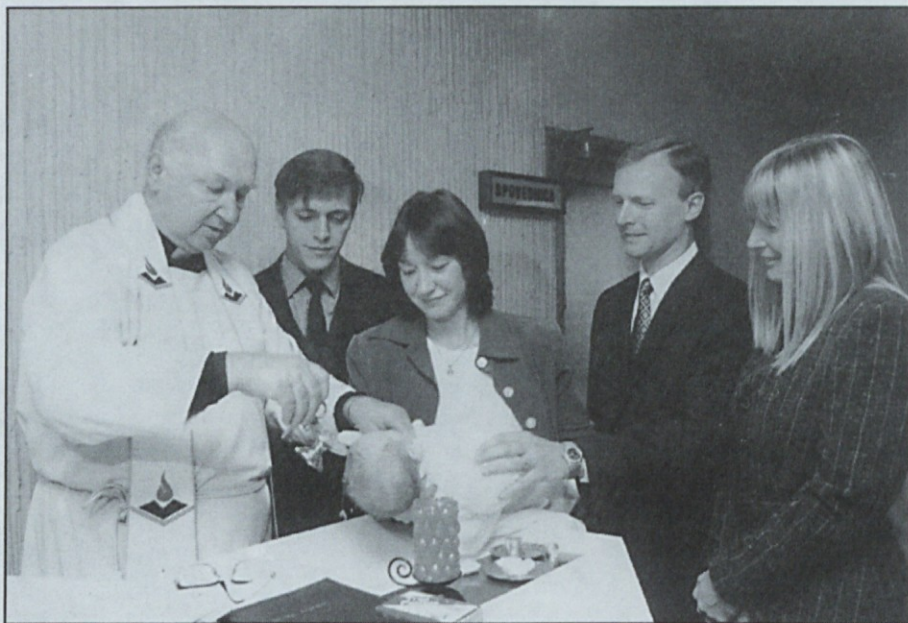
Te dni je nadškof-metropolit dr. Franc Rode prejel dve razveseljivi sporočili. Prvo mu je poslal generalni relator kongregacije za zadeve svetnikov pater Ambrozij Esser O.P. iz Rima. Pater Esser nadškofu sporoča, da postopek za božjega služabnika škofa Janeza Gnidovca hitro napreduje. Še bolj je s postopkom božjega služabnika škofa Friderika Barage. Natisnjen in predložen je ves njegov življenjepis, ki zdaj čaka na prihodnje zasedanje svetovalcev teologov. Med tremi čudeži, ki naj bi se zgodili na priprošnje škofa Barage, bodo zdravniški komisiji predložili tistega, ki se zdi najbolj očiten.

Tudi primer ozdravljenja na priprošnje škofa Gnidovca naj bi bil po mnenju predsednika zdravniške komisije v Rimu vreden, da se vzame v pretres. V kratkem bo izveden postopek za uradno priznanje naslednjega čudeža: gospa Maria Lina Campos v Santiagu de Chile je zaradi odstopa očesne mrežni-

19. septembra 1998 je bila krščena v cerkvi Marije Pomagaj v Buenos Airesu

MARJANA ŠTRFIČEK, hči dr. Borisa in Andrejke, roj. Vombergar. -

Botra: Irena Štrfiček in Marko Vombergar. - Krstitelj: mons. Jože Škerbec.

Slomškov pomen in njegovo sporočilo

Lahko rečemo, da spada mariborski škof Anton Martin Slomšek med največje može dosedanje slovenske zgodovine.

Slovenec je utrdil samozavest in vanje vcepil spoštovanje in ljubezen do materinega jezika, do lastnega naroda, do njegove zgodovine in kulture, do celotne slovenske domovine. Šele v Slomškovem času in v veliki meri pod Slomškovim vplivom so Slovenci prav občutili svojo narodno zavest.

Slomšek je Slovence navajal k ljubezni do Boga in k spoštovanju verskih vrednot ter vanje vsaj temeljne kreposti: poštenje, delavnost, dobrotljivost, gostoljubje. Na vse načine si je prizadeval za duhovni, moralni in kulturni dvig slovenskega naroda, posebno še z modrim in vnetim podpiranjem šolstva.

Osvetljeval je smisel življenja, kazal na večni cilj zemeljskega romanja, pomagal prenašati trpljenje in vse spodbujal k življenjskemu optimizmu in veselju.

Tako je soustvarjal slovenski narodni značaj.

S svojo življenjsko držo, s svojo zvestobo verskim in narodnim svetinjam, s svojim svetniškim likom je zasijal kot luč na svetilniku in kot vzor, ki priteguje.

S svojimi deli, zlasti s številnimi spisi in ponarodelimi pesmimi, z „Družbo sv. Mohorja“, s prenosom škofijskega sedeža v Maribor in z ustanovitvijo prve visoke šole v tem mestu, je svoje-

mu narodu začrtal svetlejšo pot v prihodnost.

Z „Bratovščino sv. Cirila in Metoda“ ter s svojim prizadevanjem za edinstvo med kristjani in za mir med ljudmi je izpričal širino svojega duha. Spoznal je znamenja časa in uprizoril na prvenstvene naloge bodočih rodov.

Mnoge njegove besede bi bilo treba izpisati z velikimi svetlimi črkami in jih postaviti pred oči vseh današnjih Slomškovih rojakov v matični domovini, v zamejstvu in zdomstvu.

Naj tu navedem vsaj nekaj takšnih dragocenih Slomškovih misli in vodil, v veliki meri nepoznanih ali po krivem pozabljenih.

Najbolj znano in tudi danes zelo pomembno je že omenjeno Slomškovo temeljno vodilo: „Prava vera vam bodi luč, materin jezik vam bodi ključ do zveličavne narodne omike.“

Glede mladinske vzgoje naglašaja: „Pridna šola mora biti trojna: doma začeti, v učilnici napredovati, v cerkvi pa dovrševati; ako ena teh izpodleti, vse tri kaj ne izdajo.“ - „Materin nauk je mladeniču jutranja zarja, njen bogoljubni zgled mu je za vse žive dni lepa bela luč... Kar dobra mati v mlado srce zasadi, ne usahne vse žive dni.“

Slomškova ljubezen do materinega jezika in njegovo domoljubje sijeta iz besed, kot so: „Slovenka me je rodila, Slovenka me je dojila, naj me slovenščina tudi sina hvaležnega

ima. Zemljo materino obdelovati želim, dokler nekdanj v materini zemlji počivam, ako bo božja volja tako.“ - „Med vsemi jeziki mora biti Slovenec najljubši naš materinski jezik... Slovenski starši, ki slovensko znajo, pa svojih otrok kar slovenskega jezika ne učijo, so nehvaležni hišniki, ki napravijo svojim otrokom drago domačo reč, ki so jim jo izročili njih dedi... Materin jezik je najdražja dota, ki smo jo dobili od svojih starih, skrbno smo jo dolžni ohraniti, olepšati in zapustiti svojim mlajšim... Kakor je bila moja prva beseda slovenska, tako naj bo slovenska tudi moja poslednja.“

Med Slomškovimi modrimi nauki so tudi tile: „Tri reči imej vedno pred očmi: božje oko, ki vse vidi; uho božje, ki vse sliši, in pa tisto knjigo, v katero piše Bog vsako tvoje dejanje. Samo enkrat na dan prav premisli te tri reči in ne boš grešil.“ - „Žal naj ti bo le za tri reči tvojih preteklih dni: za storjeno hudo, za zamujeno dobro in pa za izgubljeni čas. Blagor mu, kdor se varuje tega trojnega!“

Slomšek spodbuja tudi k spoštovanju slavnih prednikov in dobrotnikov, ki bi jih naj ohranjali v lepem spominu. Takole pravi: „Hvaliti svoje rajne dobrotnike, povzdigovati njihova lepa dela in znamenite zasluge nam je ravno toliko dolžnost kakor posnemati njihove slavne zglede. Kdor ne časti svojih slavnih prednikov, ne zasluži biti njihov naslednik. Hvalimo torej, dragi prijatelji, sloveče može, rodoljube naše, ponavlja je njihov spomin!“

ce izgubila vid. Leta 1979 se ji je med devetdnevno na priprošnjo škofa Gnidovca zdravstveno stanje popolnoma izboljšalo. Bila je že slepa in je ozdravela. Še danes dobro vidi.

Nadškof dr. Franc Rode je te dni prejel še drugo zelo razveseljivo pismo, in sicer od kardinala Paula Shan Kuo-his s Tajvana. Kardinal piše, da z veseljem sprejema nadškofovo pobudo za začetek postopka za slovenskega misijonarja in zdravnika dr. Janeza Janeža. Nadškof Rode se je namreč ob svojem obisku na Tajvanu leta 1989 prepričal o izjemnem spoštovanju, ki ga tam izkazujejo svojemu dobrotniku dr. Fan Fen Lungu, kakor ga imenujejo. Laik dr. Janez Janež je bil rojen 14. januarja 1913 v Dolu pri Ljubljani. Leta

1948 se je odpravil na Kitajsko, od koder je bil leta 1952 izgnan in je odšel na Tajvan. Kot zdravnik je neštetim rešil življenje. Ves izčrpan od nenehne operiranja je umrl 11. oktobra 1990. Njegov pogreb bi mogli primerjati s pogrebom matere Terezije. Kako pomembno je, da bi dosegli čast oltarja tudi laiki!

Znano je, da je papež Janez Pavel II. naročil, naj vse krajevne Cerkve skrbno zberejo podatke o mučencih v 20. stoletju in jih predložijo Rimu. Slovenski odbor za pripravo jubileja 2000 je v okviru komisije za mučence zbral 205 oseb, ki so dale življenje za vero. Predsednik SSK dr. Franc Rode je že poslal zbrane podatke v Rim. Med 205 mučenci sta tudi ljubljanski nadškof

Anton Vovk in mučenec Lojze Grozde. Škofijski postopek za slednjega bo končan novembra letos. Postopek za nadškofa Vovka se bo začel, brž ko bo kongregacija za zadeve svetnikov dala dovoljenje.

Vsi ti pričevalci za Boga so zgled in spodbuda za vse nas, da bi zvesto hodili po poti križa k luči, ki ne pozna zatona. Slovenski narod v samostojni državi nujno potrebuje svetnike, ki kot svetle zvezde sijajo na obzorju naše zgodovine in usmerjajo našo pot v prihodnost. Svetniki so najlahtnejši sad vsakega naroda. V njihovih zaslugah Bog sam venča svoje darove. Bodimo ponosni nanje, priporočajmo se jim, posnemajmo jih!

ANTON ŠTRUKELJ

Pred 50 leti je slovenski kirurg Janez Janež, rojak iz Dolskega, prvič stopil na kitajska tla z misijonskim križem na prsih, ki ga je v maju 1948 prejel v Buenos Airesu.

Misijonska nedelja v Dolskem je zgovorno razgrnila duhovna obzorja tega prvega slovenskega laiškega misijonarja, kirurga dr. Janeza Janeža. Dopoldan je bogoslužje v župnijski cerkvi sv. Helene (z odprtjem Janeževe spominske sobe z razstavo) vodil nadškof v pokoju dr. Alojzij Šuštar. Popoldan je dveurna slavnostna akademija v dolskem Kulturnem domu s pisno, govorno in peto besedo nazorno orisala duhovno podobo velikega rojaka.

Nadškof. dr. Franc Rode je v svojem pozdravnem nagovoru med drugim povedal, da se je postopek za Janeževo beatifikacijo začel; Janeževa nečakinja, kirurginja Majda Bizjak iz Celja je ob izvirnih diapozitivih predstavila doktorjev delovni dan; starosta slovenskih misijonarjev, 94-letni salezijanec Andrej Majcen, skoraj polstoletni misijonar na Kitajskem in v Vietnamu, je razkril vtise in

Ta nauk velja tudi vsem nam glede samega Slomška. Tudi mi, današnji Slomškovi sonarodnjaki, naj bi se pogosto v spoštovanju spominjali nanj in na njegova dela, se vglabljali v njegove spise, predvsem pa naj bi posnemali njegov zgled, zlasti še njegovo poštenje in njegovo ljubezen do materinega jezika.

STANKO JANEŽIČ

Ljudski simpozij v Dolskem ob sklepu „LETA JANEZA JANEŽA“ misijonarja na Formozi

bežne spomine svojega prvega srečanja z obetavnim zdravnikom na kitajskih tleh; Karel Vojska, Janežev gimnazijski sošolec, je poslal pisno poročilo o njunih skupnih doživetjih; misijonarka s Kitajkega, doktorjeva sodelavka s. Konstantina Sarjaš, je prebrala svoja nepozabna doživetja ob požrtvovalnem in svetniškem kirurgu iz Dolskega; Tone Ciglar je v knjižici „Utrinki Božje dobrote“ zbrano gradivo o misijonarju Janežu postavil v okvir sedanjega slovenskega trenutka. Poleg omenjenih so o njem govorila na misijonski prireditvi, ki so jo Dolščani imenovali „Ljudski simpozij“, tudi pisna pričevanja Marije Kuhar, Katarine Pegam in Darje Mohar, misijonskega popotnika duhovnika Vinka Zaletela ter misijonarja na Tajvanu Franca Rebola.

Govorjeno besedo so spremljale tudi ubrane pesmi ljubljanskih bogoslovcev misijonskega krožka, vokalne skupine Krila ter domačih otroških, mladinskih in mešanih cerkvenih pevskih zborov dolske župnije ter glasbene skupine Doroteja. Dolska ljudska pesnica Terezija Upelj je svojemu rojaku posvetila daljšo pesni-

tev, Anica Dovrovc je napisala besedilo za pesem „Vse tvoje življenje“, ki jo je uglasbil skladatelj prof. Jože Trošt.

Na prireditvi je udeležencem prepričljivo govoril tudi dr. Janež sam, ko so poslušali odlomke iz njegovih pisem:

„Moje življenje je tu - v bolnišnici Naše ljube Gospe. Tu živim za svoje bolnike. Za prihodnost gojim eno samo željo: da bi med delom naredil tudi tisti veliki korak - s Zemlje v večnost. Kirurg sem; drugega ne znam delati. Za svoje delo bom odgovarjal Bogu! Ne iščem ne denarja ne slave in ne priznanj. Reven sem bil in revno hočem živeti; ne maram za lepe plače, ki se mi smejejo od vsepovsod - iz raznih bolnišnic. Na svetu ni denarja in časti, ki bi me odtegnile od mojih bolnikov; oni so moj raj, v katerem sem popolnoma srečen. Moje življenje je delo. Moje največje odlikovanje so številni bolniki, ki me iščejo v upanju, da jim bom lahko pomagal. Zame ni večjih osebnosti kot so moji bolniki, zame ni večjega odlikovanja od tega, ko jih vidim, da nasmejani in zdravi zapuščajo bolnišnico.“

26. septembra 1998 je bila krščena v cerkvi Marije Pomagaj v Buenos Airesu LUCIJA PREŠERN, hči Cirila in lic. Marije Eline roj. Dominikow. - Botra: Mojca Prešern Jelenc in José Luis Dominikow. - Krstitelj: dr. Tone Prešern SDB.

Slovenski martilogij

V zvezi z božjo besedo je škof Kramberger v nedeljo, 4. oktobra, povedal tudi tele misli:

„V evangeliju je pred nami prizor, kako je Jezus prišel v Betanijo štiri dni po smrti prijatelja Lazarja. In ko je Lazarjeva sestra Marta zagledala prihajajočega Jezusa, je rekla: „Gospod, ko bi bil ti tukaj, bi moj brat ne bil umrl“ (Jn 11,21). Velika beseda, ki razodeva bistvo teharskih dogodkov!

Tiste usodne mesece leta 1945 po drugi svetovni vojni Gospoda ni bilo tukaj... Boga ni bilo tukaj. In ker Boga ni bilo tukaj, ni bilo pravice, resnice, usmiljenja, ni bilo čuta za človekovo dostojanstvo, za brata in sestro po krvi. Ker ni bilo Gospoda, Boga tukaj, je moral umreti moj brat, moja sestra, moji rojaki, 12000 nedolžnih bratov in sester po krvi je moralo umreti. Znova se je izkazalo: Kjer ni Boga, tam tudi človek kmalu preneha biti človek in postane sočloveku sovražnik, še huje: krvoločna zver, kakor je rekel Zola. Odsotnost Boga, pravice in resnice, in pričujočnost brezbožne ideologije z njenimi cilji in nameni, - v tem je skrivnost teharskih dogodkov.

Kdor posluša poročila o teharskih dogodkih od čudežno rešenih ali preživelih, spozna, da so tisti trije meseci 1945 po drugi svetovni vojni kakor tri stoletja preganjanja in mučenja prvih kristjanov - ne samo meseci streljanja in ubijanja, marveč mučenja poniževanja, ubijanja duha in človekovega dostojanstva in metanja nedolžnih žrtev v žrela opuščenih rudniških rogov v okolici Trbovelj, Hrastnika in Laškega. In človek raje utihne, kakor da bi povedal, kdo so bili tisti krvoločni levi, ne zato, ker nas je strah, ampak ker nas je sram pred zgodovino sveta. Uresničila se je namreč pesnikova napoved: Slovenec že mori Slovenca, brata! Slovenski Kajn je stegnil roko nad Slovenca Abela. - To je naš martilogij, ki ga ni mogoče izbrisati. In kakor je za prve kristjane rečeno: „Kri mučencev je seme novih kristjanov“, tako velja tudi za teharsko tragedijo: Nedolžne žrtve so in naj bodo seme novega rodu, boljše slovenske generacije za tretje tisočletje. To želimo in to prosimo...”

+ + +

Cerkveno slovesnost je začel z uvodnimi mislimi domači župnik Ivan Koren. Med drugim je tudi povedal, da mogočni spomenik žrtvam še ni nared za slovesnost, ki bi morala biti na njegovi ploščadi; grobišče še vedno ni dostojno urejeno, prav tako ne spominski park. Kar je mogoče še huje: država še vedno ni izdala mrliških listov tistim, ki počivajo tu ali v katerem od opuščenih zasavskih rudniških rogov...

Po sveti maši v kulturnem programu je govoril najprej predsednik domače KS Ferdinand Ježovnik, za njim pa predstavnik mestnega sveta občine Celje in predsednik komisije za teharske žrtve Janez Lampret. Za Lampretom je govoril predsednik SKD Lojze Peterle, ki se je postavil za pobite, da „niso bili nikakršni izdajalci“, za njim pa predsednik SDS Janez Janša, ki je povedal, kako skušajo teharsko resnico „prevpiti z revolucionarnimi mitingi“, saj jih, očitno, ta resnica močno moti. Čeprav je opaziti, kako se ljudi loteva apatija, je optimistično pogledal v tretje tisočletje, ko se bo sedaj tako razdeljena Slovenija začela „duhovno združevati“.

Nazadnje je govoril še Justin Stanovnik in se vprašal, kako to, da načrtovalci Teharij in drugih množičnih morišč po drugi svetovni vojni na slovenskih tleh niso bučno proslavljali svojih tovrstnih zmag, razglasili na

DROBNIČ o barbarski Sloveniji

Objavljamo dobesečno izjave, ki jih je državni tožilec dr. Anton Drobnič podal letos v Dragi in so dvignile v Sloveniji med levičarji veliko prahu, tako da se je celo Kučan obregnil obenj. Mi se popolnoma strinjamo s temi izjavami, ker so resnične. Vemo pa, da je v Sloveniji pogosto kriv tisti, ki pokaže na komunistični zločin, ne pa zločinci sami. Bralci lahko sami presodijo.

„Vsi veste, da so pred kratkim diplomati v Rimu sklenili ustanoviti mednarodno sodišče za vojne

primer dan likvidatorja? Namesto tega so ostali v „temi spomina“, saj so dobro vedeli, da so počeli nekaj umazanega, priskutnega, kar se jim je pripelo in česar se ne bodo mogli nikoli znebiti...

Pri maši so teharskim žrtvam peli združeni pevski zbori celjske dekanije pod vodstvom Rada Pinterja, pri kulturnem programu pa mešani pevski zbor iz trnovske župnije v Ljubljani in Consortium musicum pod taktirko dirigenta Srečka Gruma. Pevka Nina Kompare iz Mengša je zapela dve ljudski pesmi, v kulturni program pa uvedla in ga sklenila Marija Zgonc.

zločince. Slovenija se je po besedah zunanjega ministra Frleca temu priključila. Do tukaj se vse lepo sliši. Druga plat resnice je, da Slovenija kot država do danes ni odkrila enega umora, enega vojnega zločina, čeprav vemo, da je bilo med vojno storjenih nešteto vojnih zločinov in da je bilo samo po vojni pobitih 12.000 domobrancev. O tem uradna Slovenija ne ve ničesar. Tudi mi na državnem tožilstvu o tem uradno ne vemo ničesar. Vemo samo, kar bomo ali kar ljudje pišejo. Republika Slovenija pa s svojimi organi odkrivanja ni do danes podala ene same ovadbe. O tem sem nekajkrat govoril s prvim notranjim

MIRAMAR V ARGENTINI

PAVLINA DOBOVŠEK

Ob Jadranski obali blizu Trsta je na visoki pečini velik grad Miramar. Poznan je zaradi melanholičnega spomina na soprogo mehiškega cesarja Maksimilijana Habsburškega. Po tragični smrti svojega moža je cesarica v tem gradu prebila zadnje dni svojega življenja. Maksimilijan, ki je živel od 1832 do 1867, je bil mlajši brat avstrijskega cesarja Franca Jožefa. Na prigovarjanje Francoza Napoleona III. se je dal kronati za mehiškega cesarja. Vlada je od 1864. do 1867. leta. Po velikih nemirih in državljanski vojni je Mehikanec Juárez premagal cesarjevo vojsko, njega pa obsodil na smrt z ustrelitvijo.

+ +

Ob južnoatlantski obali pa je zrastle letoviško mesto Miramar, ki je oddaljeno 45 km od Mar del Plate - argentinskega počitniškega središča. Miramar je bil ustanovljen leta 1888

in šteje danes 25.000 prebivalcev. Več let prej je bilo na tem mestu nekaj velikih estancij. Lastnikom se je zahotelo, da bi na svojih zemljiščih ob obali zgradili počitniško mesto. Ko jim je državna uprava odobrila zadevne načrte, so 20. septembra 1888 ustanovili mesto Miramar. Za to ime so se odločili verjetno pod vplivom idiličnega avstrijskega Miramara ob Jadranu.

15 km južneje in prav tako ob obali je naselbina Mar del Sud z značilnim starim velikim hotelom. Zanimiva je zgodovina kraja Mar del Sud. Omenjajo ga že leta 1834. Ozemlje, ki ga je obkrožalo, je mejilo na življenjski prostor Indijancev, ki so živeli južno od utrdb Tandila in Azula. Ker je v tistem času bila doba naseljevanja, si je družina Otamendi pridobila 12 milj, t. j. okrog 650 km² zemlje južno od Sierra del Volcan. Ko so novi naseljenci pričeli prevzemati posest tega kraja, so imeli velike težave z naravnimi prebivalci, to je Indijanci Pampa. Le-ti so se čutili prave lastnike teh pokrajin. Zato so nove naseljence velikokrat napadali in jih ovirali pri delu. Ti so se pa žilavo branili in šli odločno za svojim ciljem, da zgradijo ob morju nova bivališča. Zato so poklicali skupino nemških tehnikov, ki so po temeljitem proučevanju našli prostor, ki naj bi bil najbolj primeren v ta namen. Kmalu so zgradili hotel „Mar del Sud“. Toda vpliv morske bližine je povzročil, da se je poslopje

kmalu zrušilo. Ostanke te zgradbe se še danes nahajajo ob obali. Toda graditelji niso odnehali. Zato so kasneje pričeli na drugem kraju zidati nov, zelo velik hotel v evropskem stilu. Tako velike zgradbe tedaj ni bilo na vsej atlantski obali. Ustanovitelji tega mesteca so načrtovali v tem malem zalivu počitniško mesto, a iz več vzrokov niso uspeli. Miramar in Mar del Sud povezuje mlad borov gozd, ki sega prav do morja.

Zanimiv je podatek iz lista miramarskega turističnega urada. Navaja, da je že leta 1930 prišla v Mar del Sud večja skupina Slovencev, ki so odprli manjša podjetja, kakor tovarno vrat, oken, pohištva, okvirjev in opeke. Značilno je, da list od vseh novih naseljenцев omenja samo Slovence.

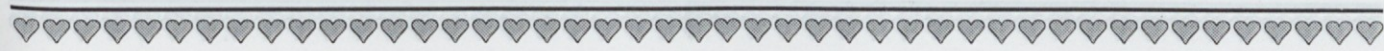
Ko so naši emigranti pred 50 leti prihajali v Argentino, nam je ta gostoljubna dežela nudila vse možnosti, da smo si prosto izbirali način novega življenja. V ničemer nas ni ovirala. Naši izurjeni rokodelci so se hitro znašli, težje je bilo za izobražence, katerim argentinske oblasti niso priznale evropskih študij, ročnega dela pa niso bili večji. Tako je skupino okrog 200 mlajših rojakov dobila zaposlitev v Miramaru in Mar del Sud. Večinoma so bili zaposleni pri gradnji hiš, nekateri tudi v pogozdovanju peščenih gričev ob morju. Zato so mnogi lepi gozdni nasadi sad pridnih rok naših rojakov. Po naši slovenski navadi so tudi oni stremeli po lastni zemlji in lastnem domu, katerega so si že s prvimi zaslužki kmalu postavili. Iz teh prvih skromnih bivališč so nastali lepi in ponosni domovi, ki so dokaz prid-

ministrom Igorjem Bavčarjem, govoril sem tudi z drugim, Ivom Bizjakom, šele tretji, Andrej Šter, se je zavzel za to, da bi glede tega kaj naredil, a so bile stvari že tako zaledenele, da tudi on ni uspel. Da pa ne govorim o sedanjem ministru, Mirku Bandlerju, ki se o tem niti ne pogovarja. V takem stanju sem večkrat opozarjal pristojne, da je Slovenija barbarska država, ker ne poskrbi niti za ugotovitev svojih mrtvih niti za izkop kosti iz brezen, prepadov, rudniških jaskov in za civilno ureditev te zadeve. V kulturno ureditev te zadeve spadajo tudi ustrezni sodni postopki proti krivcem.

Nič ni pomagalo, zato sem lanskega 25. novembra poslal posebno pismo predsedniku vlade dr. Drnovšku, ga na to opozoril in zahteval akcijo. Do danes odgovora nisem dobil. Pred letošnjimi počitnicami julija sem podobno pismo poslal notranjemu ministru Bandlerju v zvezi z nekim konkretnim primerom in na splošno. O konkretnem primeru sem dobil odgovor, ki ne pove ničesar, o problemu kot celoti ni nobenega odgovora. Takšno je uradno stanje v Sloveniji.”

MIRAMAR danes

MIRAMAR pred 50 leti, ko so se tam naseljevali naši rojaki.

nosti naših ljudi.

Od teh naših prvih naseljencev je po 50 letih živih okrog 50. Ker se jih je nekaj izselilo v druga mesta, je v Miramaru ostalo približno 30 prvotnih prišlecev, ki pa skupaj s potomci dosežejo številko 180. Od njihovih delavnih rok so zrastle podjetja, ki se krepko uveljavljajo v argentinskem gospodarstvu. Če pomislimo, da so naši rojaki morali zapustiti svoj rodni krov v glavnem samo s tem, kar so imeli na sebi, da so si rešili življenje...

Med njimi je bil sedaj že pokojni Žurgatov oče, ki je delal v „viveru“ in imel na skrbi tudi urejevanje obale. Lepo gojene grede in predvsem oaze čudovitih hortenzij, ki so poleg marjetk in mačeh krasile sprehajališče ob morju, so bile njegovo delo. Po njegovi smrti miramarska obala nima več takšne zelene svežine in tako lepih cvetličnih nasadov, ker so grede, kjer so se preje bohotile hortenzije - sedaj gole in prazne.

Slovenci smo družabni ljudje. Radi imamo lasten prostor, kjer se lahko nemoteno zbiramo. Zato so naši miramarski rojaki že v prvih letih začeli zbirati sredstva, da so kupili zemljišče za skupni Slovenski dom, v katerem so zahajali predvsem ob nedeljah in sobotnih večerih. Dom je bil blagoslovljen leta 1954 in njegov prvi predsednik je bil Lojze Trpin. Po 45 letih neprestanega in zavzetega dela ga spremlja še danes in je še vedno delaven v raznih odborih. Poročil se je z Nežko Gornik, imata 6 otrok in 15 vnukov. Sedaj je miramarski Sloven-

ski dom na skrbi arh. Jureta Miheliča, sina nedavno umrlega jurista dr. Franceta Miheliča. Poročen je z Marijo Marjeto Japelj, hčerko rojaka Toneta Japlja in sestro župnika Marka Japlja, ki sedaj deluje v Sloveniji.

Slovenski dom v Miramaru pa ni namenjen samo za razvedrilo. V njem je bila slovenska šola Janeza Trdine, kjer so poučevale gospe Micka Marolt, Nežka Trpin in Ana Gornik ter gospodje Lojze Trpin in Anton Japelj. Verouk je učil sedaj že biseromašnik

IZ NAŠE KRONIKE

Po spominski sveti maši za gen. Leona Rupnika in dr. Hacinu v nedeljo, 6. septembra, je pred spomenikom junakom govoril lic. Ivan Korošec.

Za emigrantsko nedeljo, 6. septembra, so svojci prvih slovenskih priseljencev v Miramaru pripravili lepo praznovanje za 50. obletnico prihoda v omenjeni kraj; organizacija je imela na skrbi Metka Japelj Mihelič.

37. mladinski dan v Našem domu v San Justu je bil v pripravi mladinskih organizacij SDO in SFZ v nedeljo, 13. septembra; program: mladinska sveta maša, športna tekmovanja, kulturni program in prosta zabava; SDO vodi Monika Klarreich, SFZ San Justo pa Andrej Grilj.

Slovensko planinsko društvo Bariloche je v nedeljo, 20. septembra, priredilo 43. slovenske smučarske tekme na smučišču Catedral; udeležilo se jih je 23 tekmovalcev.

Srečanje molilk in molilcev Živega rožnega venca je bilo v nedeljo, 27. septembra, popoldne v Slovenski hiši; ob 15,30 je bilo v cerkvi Marije Pomagaj češčenje sv. Rešnjega telesa ob molitvi rožnega venca, ob 16 sveta maša, po maši pa v Dvorani

g. Boris Koman, dušni pastir Miramarčanov. Čeprav živi v Mar del Plati, se še vedno vsak mesec pripelje v Miramar, kjer ima slovensko službo božjo. Rojake občasno obiskuje tudi delegat slovenskega dušnega pastirstva mons. Jože Škerbec. V župnijski cerkvi sv. Andreja pa visi na vidnem mestu podoba naše brezjanske Mater Božje, ki je vedno okrašena s cvetjem.

Miramar je kot počitniška točka privlačen tudi drugim našim rojakom, ki so v njem postavili okrog 20 lepih vil in čez 100 stanovanj. Lahko rečemo, da se v poletnih mesecih v tem obalnem mestu zbere najmanj 300 rojakov, ki si ob morju nabirajo moči.

V Miramaru je prebil svoja mladostna leta tudi naš svetovno znani in velikokrat odlikovani misijonar Peter Opeka. Kadar se mudi v Argentini, preživi nekaj časa tudi v Miramaru, kjer ima poleg sv. maš tudi razna srečanja in predavanja.

Dosti naših prvih naseljencev pa že počiva na miramarski božji njivi, ki leži ob gozdu, kjer rastejo borovci in evkalipti. Blizu je Atlantski ocean, ki obkroža miramarski gozd. Zato se šuštenje gozda, petje ptičev in bučanje morskih valov spremeni v ubrano pesem, ki se mehko preliva čez zadnjo tuzemska bivališča naših težko preizkušenih rojakov.

škofa Rožmana razmišljanje prof. Metke Mizerit o namenih molilcev ŽRV v luči fatimskih dogodkov; molilci, ki jih je okrog tisoč, dnevno molijo za blagoslov delu naših dušnih pastirjev, za potrebe slovenske skupnosti v Argentini, za Argentino, za Slovenijo in za sveto Cerkev.

47. mladinski dan v Slovenski vasi s celodnevni sporedom je bil v nedeljo, 27. septembra, z geslom: „Prižgimo luč, ljudje!“

Na duhovniškem sestanku je v sredo, 30. septembra, govoril dr. Lojze Kukovica o problematiki nevere.

Novinarski tečaj pod okriljem ZS in Medorganizacijskega sveta je začel 3. oktobra, vodi ga dipl. novinar Tone Mizerit vsako drugo soboto popoldne V Slovenski hiši.

Basist Luka Debevec je priredil pod okriljem SKA v soboto, 3. oktobra, celovečerni koncert solospjevov v Dvorani škofa Rožmana v Slovenski hiši; na klavirju ga je spremljal pianist Christian Usciatti; program je obsegal samospreve svetovnih skladateljev, operne arije in slovenske pesmi.

Slovesnost prvega svetega obhajila je bila v cerkvi Marije Pomagaj v nedeljo, 4.

Odšla je učiteljica Mija Markež

NADICA GROHAR

Popolnoma nepričakovano je v torek, 6. oktobra 1998, odšla k Bogu po plačilo za življenjsko delo gđc. Mija. Z neizmerno žalostjo smo položili v tujo zemljo - veliko Slovenko!

Rodila se je na Jesenicah 14. aprila 1923. kot tretji otrok družine tamkajšnega župana Valentina Markeža. Osrednjo in meščansko šolo je končala v svojem rojstnem kraju, nato pa se je odločila za učiteljske pri uršulinkah v Ljubljani, kjer je maturirala leta 1943.

Zaradi vojne in komunistične revolucije ter pokončnosti vse njene družine je v maju 1945. zapustila nadvse ljubljeno slovensko zemljo in kot begunka odšla v Avstrijo. Njen trdni gorenjski značaj ji ni dopustil, da bi klonila! Z vso vnemo se je lotila poučevanja slovenskih otrok že na Vetrinjskem polju in s tem začela soustvarjati Slovenijo v svetu. Prav do njenega odhoda v Argentino, januarja 1949, je učila v taborišču Spittal ob Dravi.

Po prihodu je začela poučevati na sobotnem tečaju v San Justu, potem pa je bila naprošena, naj bi se posvetila moronskemu okraju, kjer se je strnjeno naselilo lepo število slovens-

kih družin. V prav skromnih razmerah je ustanovila leta 1953. Prešernovo šolo, ki jo je skrbno vodila do svoje smrti. Nemogoče je pozabiti, da je odklonila dobro službo, ki bi jo zaposlila ob sobotah, ker bi ji to onemogočilo poučevanje v slovenski šoli!

oktobra, maševal je in nagovoril prvoobhajnance in njihove družine mons. Jože Škerbec, petje je vodil zborček Slomškove šole pod vodstvom prof. Olge Urbančič, po maši so se prvoobhajnanci fotografirali, nato pa v obednici zajtrkovali in prejeli spominske podobe; naslednjo nedeljo so imeli drugo slovesno obhajilo v krajevnih verskih središčih.

Pevska skupina Čuki iz Slovenije so v soboto, 10. oktobra, igrali in peli na srečanju z otroki vseh šol Velikega Buenos Airesa; učiteljstvo je pripeljalo učence v Slomškov dom v Ramos Mejiji; osvojili so otroke in jih pritegnili k petju, recitaciji, igri in plesu; v Našem domu v San Justu so igrali in peli v družabnem delu Slovenskega dneva in obletnice ND v nedeljo, 11. oktobra, in navdušili mlade in odrasle, prav tako na Pristavi v Castelarju v ponedeljek, 12. oktobra; nazadnje so nastopili v Mendози v Slovenskem domu v soboto, 17. oktobra.

Tombolska prireditve v Slovenskem domu v San Martinu je bila v soboto, 17. oktobra; glavni dobitnik je bil računalnik.

„Denacionalizacija - aktualna tema v Sloveniji“ - je bila tema predavanja, ki ga je imel 19. oktobra dipl. inž. Martin Jaklič, predsednik Združenja lastnikov razlaščenega premoženja Slovenije, v Slovenski hiši pod pokroviteljstvom Svetovnega slovenskega kongresa, Konferenca za Republiko Argentino.

„Slovenska skupnost v Italiji danes“ je bila tema pogovora dr. Draga Štoke, dolgoletnega poslanca v deželi Furlanija-Juljska pokrajina, pod okriljem SKA 22. oktobra v Slovenski hiši.

O položaju tiska v Sloveniji je imel predavanje dr. Janez Gril, direktor in glavni urednik Družine, v soboto, 24. oktobra, v Slovenski hiši pod okriljem tiskovnega referata ZS.

Občni zbor Počitniškega doma dr. Rudolfa Hanželiča je bil 24. oktobra v Slovenski hiši.

Glavni urednik Družine dr. Janez Gril je pod okriljem tiskovnega referata ZS predaval v soboto, 24. oktobra, v Slovenski hiši o položaju tiska v Sloveniji.

Poleg tega je nekaj let poučevala še v San Miguelu in Villa Tesei.

Kar tri generacije pristavske mladine je vzgojila v slovenskem in verskem duhu! Znala je prikazati resnico zamolčane polpretekle zgodovine tako prepričljivo, da so jo odrasli in otroci vneto poslušali. Otroke je vzpodbujala k pridnosti in učenju na najrazličnejše načine, velikokrat tudi s pomočjo slaščic, ki jih je tako rada razdajala. Učenci so jo imeli srčno radi, saj so podzavestno čutili, da je vsa njihova. Brez dvoma jo bodo prav oni, poleg učiteljic, najbolj pogrešali.

Poleg obsežnega dela na Pristavi je veliko napisala za šolski knjigi Zdomski živzav in Slovenski svet. Skozi nešteto let je prisrčno odgovarjala na otroška pisma v Božjih stezicah in zanje pisala razne članke. Več let je vodila otroške počitniške kolonije v Počitniški dom dr. Hanželiča in tudi tam pazila, da je vse potekalo v slovenskem duhu, da so se otroci obogatili vračali domov.

Za življenjsko delo na področju šolstva ji je društvo Zedinjena Slovenija podelila nagrado, čez nekaj let pa tudi Republika Slovenija.

Česa vsega se je lotila! Pred dvema letoma je tudi režirala otroško igro in pripravila veliko zbornih recitacij, predvsem Prešernovih poezij.

Še in še bi lahko naštevati njene dejavnosti! V mladosti je bila predsednica Slovenske dekliške organizacije, veliko let je vodila knjižnico Zedinjene Slovenije in bila odbornica te osrednje organizacije, ter sodelovala pri ekspediciji tednika Svobodna Slovenija.

Iz nje je dihal plemenitost srca. Še tako majhno dejanje kogarkoli za slovensko skupnost je znala pohvaliti, na tisoče ur lastnega truda pa je v svoji skromnosti zamolčala. Poleg drugih vrlin je bil pogum njena odlika. Tudi ko se je soočila s svojo boleznijo, jo je zaupala le najožjim sorodnikom, vsem drugim pa je prihranilo bolečino neizbežnega poslavljanja. Kelih trpljenja je pogumno izpila sama!

Pristavčani smo Bogu globoko hvaležni, da nam je naklonil tako vzorno učiteljico.

Vsa slovenska skupnost v Argentini je z njo zgubila steber, a trdno smo prepričani, da bo pri Bogu v večnosti tako vneto prosila za slovenski narod, da bo - s sebi primerno vztrajnostjo - tudi pri njem veliko dosegla!

Naj ji bo Vsemogočni bogat plačnik!

Naša sestra Mija ni bila ravno blaga ženska. Življenjske okoliščine so ji izklesale močan, odločen, še celo bojevit značaj. Rojena je bila v znamenju ovna (aries) in kot pravijo tisti, ki se na ta znamenja razumejo, nežnost ni ravno značilna lastnost za ovna. Rastla je v trdni gorenjski družini in družbi, kjer je bilo prikrivanje čustev prava tradicija. Vzgojena v strogem katoliškem duhu, članica organizacij, v katerih je bila disciplina, premočrtnost in zvestoba načelom neomajna, če že ne borbena, ni poznala mlačnosti, nedoslednosti in tudi ne strpnosti.

Ob ločitvi duhov v času revolucije so se vse te značilnosti še poostriale. Z vojsko prekinjena brezskrbnost mladosti, skoraj istočasna smrt dveh bratov, eden vrujen in ubit kot domobranec, izguba mlade ljubezni, ki je bila vržena v jamo in prekrita z odpadki na Teharjah, vse to je naprej klesalo značaj, ki ni poznal popuščanja, tudi ne v manj važnih stvareh. Še prav posebno pa jo je prizadela izguba domovine, bolečina, ki se v vseh teh petdesetih in več letih niti malo ni ublažila in ki se je izražala v domotožju, toliko bolj neutešljivem, ker „njene“ Slovenije že vseh teh petdeset let ni več. Njena iskrenost, včasih kar pretirana in že na robu žaljenja, je kazala na človeka, „v katerem ni zvijače“. Težko je prenašala, kar ni bilo v skladu z njenim prepričanjem, in skušala je uveljavljati svoje poglede.

Članica vseh mogočih organizacij, popolnoma posvečena delu za skupnost, še prav posebno slovenski šoli in otrokom, saj je bila učiteljica

Sestri Miji v blag spomin

z umom, srcem, dušo in telesom, so jo prehitela leta, ko bi morala misliti nase, na svojo bodočnost, na lastno družino, in je ostala samska. Kljub vsemu je ohranila do zadnjega prirojeni ji življenjski optimizem, vedrost, neverjetno zanesenost in energijo pri opravljanju svojega učiteljskega poklica in pripravljenost, da skoči na pomoč kamorkoli. Kot prijateljica je bila zvesta in pozorna in tudi daljave niso zrahljale teh vezi.

Njen ožji družinski krog se je začel razhajati. S časom so se vanj vključevali domačinke in domačini, kar je skušala civilizirano sprejemati, a česar ni nikoli dokončno prebolela.

Umrli so starši in ostala je sama na domačiji. Njena prisotnost je bila združevalna vez med brati, razkropljenimi in zaposlenimi vsak s svojimi stvarmi. Prizadevala si je, da se je vsa širša družina zbrala vsake toliko časa na kinti. Izbrabila je ta družinska praznovanja, da je navduševala in opominjala mladi rod na svoj izvor. Kot sestra in teta ni šla nikoli mimo pirhov, Miklavža in godov bratov in nečakov.

A glavni predmet njenega prizadevanja je bila slovenska skupnost in v njej Pristava in Prešernova šola, ki jo je tam ustanovila. Ohranjevanje slovenstva si je nadela kot življenjsko poslanstvo in ga je izvorševala prav do svojega zadnjega dne. Tam je razsipala ne le svoje znanje in moči, ampak tudi materinsko ljubezen do

otrok, ko ji že ni bilo dano, da bi imela svojih. Kakor je bila odločna in nepopustljiva do odraslega sveta, se je vsa omilila, kadar je bila med otroci. S kakšnim navdušenjem in veseljem je vedno govorila o svoji šoli in o svojih učencih! V tem delu in okolju je našla primerno vzdušje, ki ji je nadomeščalo družino in domovino. Tisto domovino, ki jo je tu na novo gradila in katere izguba jo je tako prizadela, da se ni mogla nikoli vživeti v novi svet.

Utrinki: Pozni popoldan pred svetim večerom na kinti. Zadnje pospravljanje okoli hiše. Vročina dneva še ni popustila. Od sosedu udarjajo hreščeči zvoki tanga.

Mijine misli so daleč na zasneženi pokrajini in na poteh, ki vodijo v cerkev, iz katere done božične pesmi. Oči ji postanejo solzne. Skoraj zajoška: „Kako je to vse drugače kot je bilo doma.“

Ko sem ji zadnji večer življenja na bolniški postelji božal roko in me je z že motnimi očmi pogledala, najprej začudeno, potem pa hvaležno, sem se zamislil, da jo prvokrat v življenju božam. Bog ve, koliko let že ni bila deležna nežnosti. Kako naj jo potem razsipa?

Ko sem stoječ ob krsti gledal, kako so solze polzele po mladih licih njenih bivših učencev, sem spoznal, da se te solze ne poslavlja od strogosti, ampak od dobrote, ki jo znajo odkrivati mlade duše.

Draga sestra! Mirno počivaj v tuji zemlji, ki ti je nudila zatočišče, prijatelje in ti dala svobodo, da si lahko delala za tisto zemljo, ki si jo ljubila, a si jo morala zapustiti.

Tvoj brat Franci

Fotografija Prešernove šole iz Castelarja, na kateri sta zadnjikrat slikana skupaj voditeljica te šole Mija Markež in katehet prof. France Bergant, zdaj oba že pokojna.

Rast XXVII. v Sloveniji

Pismo:

*„Pišem, da se vam zahvalim,
ker ste ga sprejeli
in mu pokazali domovino,
njene zemlje in lepote,
mlademu obiskovalcu.”*

(France Papež: DVA SVETOVA)

Rast XXVII. je 20. julija letos odpoštovala v Slovenijo. Deset fantov in devet deklet zaključuje srednješolski tečaj v Buenos Airesu v Slovenski hiši. Potovanje abiturientov tečaja ravnatelja Marka Bajuka je omogočilo društvo Slovenija v svetu s sodelovanjem staršev in našega osrednjega društva Zedinjena Slovenija. Ravnateljica tečaja prof. Neda Vesel Dolenc je naprosila za vodstvo te skupine Lojzeta Rezlja. Študentje so se temeljito pripravili za potovanje in obisk domovine njih prednikov. Napamet so se naučili 36 kitic Martina Fierra, najbolj tipične in reprezentativne argentinske pesnitve, katero je spesnil José Hernández in prevedel v slovenščino dr. Tine Debeljak. Poleg tega pa so ponesli s seboj tudi lepo naučne pesmi iz Papeževe zbirke „Dva svetova”. To izredno doživetje mladih v prelepi Sloveniji je piscu teh vrstic težko občutno zapisati. Že na letališču na Brniku je bil sprejem pristen in ganljiv. Prvič so se mladi stu-

dentje srečali s sorodniki. Neznani so segli drug drugemu v roke in se objeli. Seveda so nas pričakovali tudi znanci in prijatelji in mladi harmonikar nam je igral v pozdrav. Pozdravil nas je predsednik Slovenije v svetu Boštjan Kocmur, profesor Matjaž Puc in gospa Veselka, narodni poslanec Marjan Schiffrer in gospa in lazarist Franci Pavlič. Potem smo se razšli vsak k svojim sorodnikom.

Uradni program našega potovanja po Sloveniji naj bi se začel v ponedeljek, 27. julija, tako, kot ga je sestavilo društvo Slovenija v svetu, a so pred tem koroški Slovenci pripravili poseben program za argentinske abituriente. Tako smo se srečali v Celovcu s predstavniki koroških slovenskih ustanov - predstavnikom Krščanske kulturne zveze dr. Jankom Zerzerjem, tajnikom Nužejem Tolmajerjem in predsednikom Narodnega sveta koroških Slovencev Nantijem Olimpom. V spremstvu dr. Zerzerja smo se podali na Vetrinjsko polje, si ogledali cerkev pri Gospe sveti, Krnski grad in od tam smo odpotovali v Sele. Tam so nas navdušeno in prisrčno sprejeli predstavniki katoliškega prosvetnega društva Planina, pevskega društva in drugih ustanov. Porazdelili so nas po domovih in nas gostili ves čas bivanja med njimi. Šli

smo na izlet v Železno Kaplo, si ogledali Obirske jame, Mladinski center na Rebrci, Minimundus v Celovcu in okolico mesta. V farnem domu v Selah smo se na družabnem večeru poslovili od rojakov in nastopili z recitacijo Martin Fierro. Težko je bilo slovo od gostoljubnih koroških Slovencev.

Vrnili smo se v Škofovo zavode in v ponedeljek, 27. julija, dopoldne smo se vsi zbrali na Kongresnem trgu v Ljubljani, kjer so se nam pridružili še študentje iz Kanade in Severne Amerike. Vsa skupina (50 študentov po številu) se je napotila proti stolnici k sprejemu pri nadškofu dr. Francetu Rodetu. Zelo pohvalne besede je izrazil nadškof, spremljal ga je tudi Franci Cukjati, še posebej argentinski skupini, katera je nastopila v občutno podani recitacijski slovenščini. Nato so sledili sprejemi na magistratu pri predsedniku mestnega sveta Ljubljane Dimitriju Kovačiču, na Ljubljanskem gradu je pripravila sprejem državna sekretarka za Slovence v zamejstvu in po svetu gospa Mihaela Logar ob navzočnosti poslanca Marjana Schiffrerja. Od tam pa smo odšli na Šmarno goro. Naslednje dni so sledili izleti po Sloveniji. Obiskali smo Krško, Novo mesto, Kostanjevico, ogled Kostanjeviške jame, srečanje s starejšimi občani v Domu, kjer so nas gostili in smo tudi recitali za stanovalce Doma. Ker je bilo ta čas v Sloveniji izredno vroče, smo šli na kopanje v Brestanico, nato pa smo se proti večeru že v hladu srečali z mladimi iz leskovške fare, katere je spremljal domači župnik in župan Danilo Siter. Potem smo šli na slovensko obalo, kjer smo v Kopru obiskali uredništvo revije Ognjišče. Sprejel in obdaril z bogatimi knjigami nas je glavni urednik mons. Franc Bole. Ogledali smo si mesto Koper, Izolo, Piran, Portorož. Seveda tudi kopanja na morju ni manjkalo. Zvečer nas je sprejel škof Metod Pirih, kateri se je ravno vrnil z obiska pri kanadskih Slovencih. Pot nas je potem zanesla v Občine pri trstu, kjer smo bivali v Fižgarjevem domu. Ob spremstvu urednika revije Mladika Marija Mavra smo si ogledali nekoč slovensko mesto Trst in okolico. Potem odhod v Doberdob, v Števerjan in Žabnice. Naslednje jutro smo se zbrali na Svetih Višarjah, kjer je maševal škof Pirih. Srečanje na Višarjah je bilo zopet

10. oktobra 1998 je bila krščena v cerkvi Marije pomagaj v Buenos Airesu LJUDMILA MARIJA REZELJ, hči Andreja in Lorene roj. Albreht. -
Botra: Irena Rezelj Peršuh in Viktor Albreht. - Krstitelj: mons. Jure Rode.

polno doživetij. Pozdravili smo se z rojaki s Primorske in drugih delov Evrope, Vinkom Levstikom, duhovnikom Nacetom Čretnikom in številnimi drugimi znanci in prijatelji. Naša pot nas je potem peljala v Celje, Teharje, Ptuj, Slovenske gorice, Babčev mlin ob Muri in v Kančovce v Prekmurju. Potem ogled Maribora, med potjo ogled Bogojine, Filovcev (lončarstvo) in sprejem v stolnici pri škofu Francu Krambergerju in stolnemu župniku Stanislavu Lipovšku. Ogledali smo si tudi Logarsko dolino. Pot nas je vodila dalje v Škofjo Loko k županu Igorju Drakslerju, nato sprejem pri kranjskem županu Vito-mirju Grosu, ogled Škofje Loke, Kranja, Prešernove hiše, Brezij, slap Vi-nagar, Blejsko jezero in grad. Naš spremljevalec od Celja do Bleda je bil Ivan Korošec. Na drugih poteh sta nas zvesto spremljala Boštjan Koc-mur in Nancy Selan. Na Turjak, v Kočevski Rog, Žužemberk, na Mulja-vo in v Grosuplje sta nas spremljala župnik Janez Rihar in generalni toži-lec Republike Slovenije dr. Anton Drobnič. Ganljivo je bilo v Kočevs-kem Rogu, ko smo prisostvovali sveti daritvi, potem pa nam je dr. Drobnič povedal, kako se je rešil iz Roga v tistih groznih časih komunistične morije na Slovenskem. Njegov brat pa neznano kje v Rogu počiva umor-jen. Šli smo tudi na Vrhniko, v Can-karjevo rojstno hišo, k izviru Ljubljani-ce, ogledali smo si tehnični muzej, bili sprejeti pri vrhniškem županu. Šli potem v Postojnsko jamo, se srečali z rojaki iz Nemčije na Brinjevi gori pri Zrečah. Prišla sta med nas tudi dva „Čuka“ (vsega skupaj so štirje) in nam zapela. Sledil je potem program v naravi in tako smo se nastanili v Srednji vasi pri Bohinju. Tam smo si ogledali Bohinjsko jezero in slap Sla-vica. Živelimo skupaj s skavti po skavtsko. Med nas je prišel duhovnik Pavle Novak in nam tudi maševal v gozdu. Za dva dni je bila potem od-prava na Triglav v spremstvu ska-ptov, na Kredarici pa je pričakal sku-pino župnik Franc Urbanija, kateri je vse pospremil na vrh Triglava. V Bo-hinju smo tudi prisostvovali na pros-tem obisku in nastopu folklorne sku-pine Tine Rožanc in dveh pevskih zborov. Nekateri smo si ogledali tudi Benetke.

Prišel je dan slovesa. Zbrali smo se v veliki dvorani Škofovih zavodov,

Mons. Avgust Jambrovič 80-letnik

V mestu Justo Daract v San Luisu že od leta 1949 deluje kot dušni pas-tir mons. Avgust Jambrovič. Konec junija je obhajal 80-letnico življenja. Za zvestobo in vztrajnost v dušnopastirskem delu, ki ga je opravljal toliko let, so mu verniki tega kraja pripravili veliko slovesnost, ki se je začela s sveto mašo, zaključila pa s slovesno pogostitvijo, pri kateri se je zbralo nad 200 faranov. Na slovesnosti je med drugimi govoril jubi-

lantu tudi mestni župan, mu čestital in izročil pergament, s katerim ga je proglasil za „častnega meščana“. Do-godek so zabeležili tudi časnikarji - radijski, televizijski in krajevnih ča-sopisov - ki so se zanimali za njegovo življenjsko pot in njegovo domovino ter mu čestitali ob visokem jubileju.

Tudi Slovenci iz San Luisa smo se spomnili dogodka. V imenu vseh ga je pozdravila ga. Joži Zupanc, otroci so mu izročili slovenski šopek, nato pa smo mu zapeli. Bil je ganjen in vesel, da je spet slišal slovensko pe-sem, katere ni nikdar pozabil. Svoje-mu rojaku mons. Jambroviču tudi preko slovenskega tiska iskreno čes-titamo in mu kličemo:

Bog vas živi!

M. Z.

80-letnice mons. Avgusta Jambroviča iz sanluiske province so se med drugimi spomnili tudi tamkajšnji naši rojaki.

kjer so bili častni gostje nadškof dr. Alojzij Šuštar, prof. Lojze Peterle in Boštjan Kocmur. Na velikem odru so vse tri skupine študentov (čeprav so učenci skupine iz Clevelanda zaključili ljudsko šolo) nastopili in čus-tveno podali recitacije in pesmi. Nato je vsak častni gost posebej spregovo-ril besede v slovo. Vsi trije so mlade spodbujali k vztrajnosti pri gojitvi slovenskega jezika. Predstavniki vsa-ke skupine pa so gostom izročili spo-minke na to srečanje. Slovo se je potem nadaljevalo še zvečer z zabavo in plesom, za kar je poskrbel tudi prof. Lojze Peterle in njegova harmo-nika. Pozno v noč smo zaključili in slovo med študenti, kateri so v tem času skupnega bivanja postali med seboj res pravi prijatelji, je bilo gan-ljivo. Težko smo se ločili, a vsi smo si

zatrjevali in obljubljali držati in gojiti še naprej medsebojne prijateljske sti-ke. Zbogom, Amerika, Kanada, Ar-gentina! In zdonela je pesem iz mla-dih grl na ves glas: „Slovenska smo mladina, naša je rast, Bog, domovina, delo in čast.“

Vsem, ki ste na kakršen koli način omogočili ta obisk v Slovenijo, izre-kamo iz tega mesta: Bog lonaj!

L.R.

*Ti si začetek, konec nas si
vseh, / popotnik z nami si
na vseh poteh, / sopotnik
tih in hkrati naš voditelj.*

(Ksaver Meško)

UVOŽENO IZ SLOVENIJE

- Kaj imajo skupnega politiki in vesoljci? Če so spodaj in naredijo kakšno napako, ne pridejo nikdar gor. Če so pa enkrat zgoraj in naredijo kakšno napako, ne pridejo nikdar več dol.
- Po prepričanju je bil tovariš, po dohodkih gospod.
- Še vedno podeljujemo priznanja za minulo delo, čeprav vemo, kam nas je pripeljalo.
- Jutri bo boljše, toda danes bo trajalo zelo dolgo.
- Mi smo odprta družba. Nimamo kaj skrivati. Bojim se samo, da nimamo tudi kaj pokazati.
- „Imam dva sinova: eden ves suknjič raztrga na komolcih, drugi pa vse hlače na kolenih.“ „Kaj vendar počneta?“ „Čisto po tebi: najprej si se plazil, potem pa odrival.“
- Imamo platno in škarje v svojih rokah, a kaj, ko je platno slabe kvalitete, škarje pa ne režejo.
- Od navdušenja so ga nosili na ramah, potem jih je pa zajahal.
- Kdor se drži pravila, postane izjema.
- Bil je tako napreden, da je prekoračil vse meje.
- Oblast mu gre v slast.
- Najbolj zaležejo nizki udarci z visokega položaja.

vlovčič, Dominik Oblak, Dani Kocmur, Bine Magister ml., Aleš Kogovšek, Ivan Klemenčič in Matjaž Čec; luči in zvok: Marko Čop; scena: Andrej Golob; kostumi: Magda Češarek in Slovensko gledališče BA, šepetalki Helena Dolinšek in Marija

Zurc Čec; režija: Dominik Oblak; za sklep je bila prosta zabava.

Na duhovniškem sestanku 28. oktobra v Slovenski hiši je prelat Jože Guštin predstavil novo papežovo okrožnico Vera in razum.

malo za šalo...

Videnje - Marta pripoveduje pri verouku, kako je na lastne oči videla Boga, „Ko sem bila v bolnišnici, je stopil nekdo v beli halji. Medicinska sestra mu je rekla: 'Ljubi Bog, ogledite si te mandlje!' In Bog je rekel: 'To je treba nemudoma operirati!' In potem sem zaspala.“

Molčečnost - Stari profesor študenta medicine pri izpitu spodbuja: „No, le odgovorite, vaša zdravniška dolžnost molčečnosti se še ni pričela.“

Srečanje - „Kako je bilo na srečanju letnika?“ vprašajo starejšega gospoda. „Natančno tako kot lani: sami stari obrazi pa vedno več novih zob.“

Začetnik - V čakalnici pri zdravniku. „Bojim se, da je ta doktor začetnik,“ pravi eden od čakajočih. „Kako vam pride to na misel?“ vpraša drugi. „Poglejte, časopisi so stari komaj dva meseca.“

Orgle - Učiteljica pelje zred v cerkev. Ko pridejo do orgel, vpraša otroke: „Kdo ve zakaj so na manualu bele in črne tipke?“ Po nekaj trenutkih se oglasi Peter: „Jaz vem! Bele so za poroke, črne pa za pogrebe!“

Na tri oči - „Ata, rad bi se pomenil s teboj na tri oči.“ „Menda misliš na štiri oči?“ „Ne, na tri! Spet boš moral zamižati na eno oko!“

Medicinska - Ko študent pri izpitu ne zna odgovora, profesor pravi: „Le kako bi mogel postati zdravnik nekdo, ki nima v glavi drobovja spodnjega dela trebušne votline?“

Race - Ko je neki arabski služabnik s svojim gospodom prišel z lova na race, so ga vprašali, če je njegov gospod kaj ustrelil. Odgovoril je: „Moj gospod je čudovito streljal, toda Alah je bil zelo miostljiv z racami.“

KJE JE KAJ

Pričakovanje v čuječnosti in zvestobi - Lojze Kukovica 289
V času priprave na božič 290
Brezmadežni v decembru - Vladimir Kos 290
Kdo bo hotel pozabiti Dete? Ves svet je znova svet - Vladimir Kos 292
Sprejmimo luč in življenje! - Škof Metod Pirih 293
Sveta noč - Selma Lagerhög 294
Svetli obrazi otrok - Mira Dobravec 295
Janez Pavel II. 20 let papež - Nova okrožnica Vera in razum.. 297
Ljubljanski pomožni škof Alojz Uran

med nami 298
Obisk škofa Alojza Urana in rojakov iz Slovenije 301
Bodimo vredni svetnikov, ki nam jih Bog pošilja - Nadškof dr. France Rode 302
Kristus ostaja zvest - Kardinal dr. Alojzij Ambrožič 303
Kardinal Alojzij Ambrožič v Sloveniji 303
Pozdrav nadškofa Rodeta kardinalu Ambrožiču 304
Klic Marije iz Fatime - Anton Nadrah 305
Janez Pavel II. proglasil Edith Stein za svetnico 306
„Vzvišena Izraelova hči in zvesta hči Cerkve“ 308

Priznано svetništvo vse bližje! . 308
Slomškov pomen in njegovo sporočilo - Stanko Janežič 309
Ljudski simpozij v Dolskem ob sklepu „Leta Janeza Janeža“ 310
Slovenski martirologij - Škof dr. Franc Kramberger 311
Drobnič o barbarski Sloveniji 311
Miramar v Argentini - Pavlina Dobovšek 312
Odšla je učiteljica Mija Markež - Nadica Grohar 314
Sestri Miji v blag spomin - Franci Markež 315
Rast XXVII. v Sloveniji - L. R. 316
Mons. Avgust Jambrovič - 80-let317
Odšli so 318
Iz naše kronike 304, 313, 314319

DUHOVNO ŽIVLJENJE

SLOVENSKA VERSKA REVIIJA

Izdaja ga Slovensko dušno pastirstvo.
 Urednik: Jože Škerbec - Ramón L. Falcón 4158 - (1407) Buenos Aires, Argentina - Tehnični urednik: Stane Snoj - Registro de la Propiedad Intelectual N° 90.877- Stavljene, oblikovanje in tisk: Talleres Graficos VILKO S.R.L.: EE. UU. 425 - (1101) Buenos Aires, Argentina - Tel.: (54-1) 307-1044 - Fax: 307-1953 - E-mail: vilko@ciudad.com.ar

POVERJENIKI

ARGENTINA: Dušnopastirska pisarna, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires. ZDA: Slovenska pisarna, Baragov dom, 6304 St. Clair Ave., Cleveland 3, Ohio 44103, USA. KANADA: Rado Krevs, 75 Trowell Ave. Toronto M6M - 1L5 Canada. ITALIJA: TRST: Marijina družba, Via Risorta 3, Trieste, Italia. GORICA, Riva Piazzuta 18, 34170 Gorizia, Italia. AVSTRIJA: Naročnino pošiljajte Mohorjevi družbi v Celovec.

NAROČNINA

Naročnina v Argentini za leto 1998: \$ 55.- in izdatki za pošto; drugod US\$ 55.- Denarna nakazila na bančni (ne osebni) ček na ime: José Škerbec, Ramón L. Falcón 4158 - (1407) Buenos Aires, Argentina.

Od zgoraj in od leve:

1. Mons. Avgust Jambrovič iz sanluiske province je obhajal 80-letnico življenja.
2. Učiteljstvo Prešernove šole z voditeljico Mijo Markež 27. junija po šolski proslavi slovenskega državnega praznika.
3. in 4. Iz veseloigre „Skok v zakonski jarem“ za 37. obletnico Slomškovega doma 22. sept.
5. Pevska skupina Čuki iz Slovenije nastopa v soboto, 10. okt., v Slomškovem domu za učence slovenskih šol Velikega Buenos Airesa.
6. Čuki v Našem domu na Slovenskem dnevu v nedeljo, 11. oktobra.
7. Člani pevskega društva Sele s Koroške v mendoških gorah 20. avg. V ozadju Aconcagua.

43. slovenski dan in 42. obletnica Našega doma v San Justu.

Od zgoraj in od leve: 1. Poklonitev osvoboditelju Argentine San Martinu pred njegovim spomenikom na trgu pred sanjuško stolnico. 2. Predstavniki Slovencev z županom občine La Matanza dr. Cozzijem in mons. J. Marcónom po položitvi venca pred San Martinov spomenik. 3. Nastop Slovenskega zbora iz Mendoza v dvorani Našega doma. 4. Skupen nastop treh zborov, od leve: Slovenskega zbora iz Mendoza, Mladinskega zbora San Justo in SPZ Gallus. Med njimi ljubljanski pomožni škof mons. Alojz Uran. 5. Množica rojakov pred začetkom popoldanskega programa na dvorišču Našega doma. 6. Nastop moškega zbora iz San Martina. 7. Nastop sanjuških „gasilcev“ je bil zelo posrečen, kot zmeraj. - **Foto:** Marko Vombergar

La Vida Espiritual

Revista mensual religiosa. Editor: Misión Católica Eslovena. Director: José Skerbec
Ramón L. Falcón 4158 - (1407) Buenos Aires - Argentina - Registro Nacional de la Propiedad Intelectual N° 90-877
Composición, Armado e impresión: Talleres Gráficos VILKO S.R.L. - Estados Unidos 425 - (1101) Buenos Aires - Argentina

Correo
Argentina
Suc. 7 Bs. As.
FRANQUEO PAGADO
Concesión N° 6395
TARIFA REDUCIDA
Concesión N° 2560